

Specimen lexicī Theocritei.

Scriptit Henr. Weyl.

Quum ante hos tredecim annos de Dorismo scribere inciperem, Ahrensii librum de Graecae linguae dialectis viam mihi obstructurum esse ignoravi. Tum lexicī Theocritei primas schedas componenti Ameisii egregium specimen lexicī Bucolicorum proprii operis taedium attulit. Itaque, collectaneis repositis, nova meditatus sum, quum, his ad finem nondum perductis et tempore ad perficienda deficiente, occasio aliquid e scriniis promendi praeter spem oblata est. Illarum igitur rerum oblivioni mandatarum recordatus, eas libello saltem haud indignas putavi, quem vix decimus quisque virorum doctorum legere solet. Qua studiorum irritorum adumbratione utor excusatione, quod quaestiones grammaticas intexui et scriptionem hac voce exorsus sum:

Δωριεύς Doriensis: XV, 93. *δωρίσθεν δ' ἔξῃσι δοκῶ τοῖς Δωριέεσσιν**) (codd. 6. *δωριεῦσιν*, codd. 2. *δωριεῦσι*) et XVII, 69. *ἴσον Δωριέεσσι νέμων γέρας ἔγγυς εὐῶσιν*. Cod. Laur. duobus locis *δωριέσσι* exhibet, quae scriptura Prisciani sententiam (Ahrens. de Graecae linguae dialectis II. §. 30, 7. p. 236), Doros terminationem *εὐς* in *ῆς* mutasse, firmaret, si certa huius usus vestigia exstarent. Legimus vero *γριπεύς* I, 39, *μελεδωνεύς* XXIV, 105, *ἀροτρεύς* XXV, 1. (vulgo *ἀνῆρ*), ib. v. 51. (vulgo *ἀγρώτης*, cod. Par. *ἀγρώσιης*); nomina propria *Πρωτεύς* VIII, 52, *Ὀδυσσεύς* XVI, 51. *Ἀχιλεύς* ib. v. 74. (cod. Par. *λης*), *Ἀνγκεύς* XXII, 140. *Τυδεύς* XXIV, 129. *Φυλεύς* XXV, 151. *Εὐρυσθέυς* ib. v. 205. *Πενθεύς* XXVI, 10. 16; vocativum *κινάδεῦ* V, 25. (codd. nonnulli *κινάδε*) et dativos *γομεῦσιν* VII, 28. IX, 29. *βασιλεῦσιν* XVII, 110. XXV, 58. *ἀλιεῦσι* XXI, 14. *γονεῦσι* XXII, 176; contra *ἀριστήεσσι* XXII, 155. *ἱππῆεσσι* XXIV, 127. *Φορωνῆεσσι* XXV, 200. (conf. Herodian. ap. Ahrens I. c. p. 237). In *εῖσσι* praeter *Δωριεύς* modo *τοκέυς* a Theocrito flexum est, *τοκέεσσιν* XXII, 159., quae terminatio nominibus in *ος* cadentibus debetur, *ἐπέεσσι* I, 35. XIII, 54. *τεκέεσσι* VI, 24. *σακέεσσι* XVI, 79. XXII, 143. 190. *λεχέεσσι* ib. v. 149. — Usus: *Δωριεύς* non idem utroque loco significat, nam XVII, 69. *Δωριεῖς* incolae praesertim *τῆς τῶν Δωριέων πενταπόλεως, Αἰνῶν, Γαλῦσον, Καμείρον, Κῶ, Κνίδου* intelligantur, conf. Schol. et Wuestem. ad h. l.; XV, 93. vero omnes homines e Doriensibus originem ducentes, veluti mulieres illae Syracusanae magniloquae (conf. Valcken. ad Adon. p. 385. c. O. Müller. Dorier II. p. 403), quae Alexandriae habitabant.

*) In locis citandis editione Meinekiana usus sum.

Δωρικὸς Doricus, XXIV, 137. μέγας ἄρτος Δωρικὸς. Doricus panis e crassiore farina coquebatur et grandior erat, quam ceteri Graeci panem fingere solebant. Wuestem. ad v. 135. Conf. O. Müller. Dorier II. p. 275. Athen. III. p. 110. d. et 111. c. genera quidem magnorum panum memorat, sed de Doricis tacet.

Δώριος Dorius. Ep. XVII, 1. ἔτε φωνὰ Δώριος haec dialectus est Doria. Ed. Call. Δώριος praebet et contra metrum trochaicum et contra analogiam, quam Lobeck, ad Aj. p. 113 proposuit. Δώριος pertinet ad adjectiva minus mobilia (Conf. Lobeck. ad Aj. v. 224. et Phryn. p. 105 sq.) sed reperimus Δωρίαν φόρμιγγα Pind. Ol. I, 24. Δωρίαν κέλευθον fragm. 201. (168 Bergk.) Hoc adjectivum non in sola re musica sedem habere locus Theocriteus et alii a Wagnero ad Virg. Aen. II, 27. allati demonstrant.

Δωρίς Doriensis. Adj. gen. fem. II, 156. τὰν Δωρίδα ὄλπαν. Scholiastae*) (ad II, 153. 156.) et interpretes recentiores inter se discordant, quare ampulla illa nominata sit Dorica. Hoc adjectivo addito sine dubio neque ampulla e corio facta significatur (conf. Wuestem. O. Müller. Dorier II. p. 305, 1.) διότι οἱ Δωριεῖς ἐφεῦρον αὐτήν, neque ampulla ex metallo quodam confecta, διὰ τὸ Δωρίδα φάναι ἀντὶ Κορινθίας, sed Dorica dicitur ob Delphidis Myndii patriam, qui illam secum ferebat, conf. Ameis. Adnott. in Theocr. p. 19. (Progr. a. 1840.)

Δωρίσθεν Dorice loqui. XV, 92. Πελοποννασιτὶ λαλεῦμεν Δωρίσθεν ὃ ἔξεστι δοκῶ τοῖς Δωριεῶσιν. Theocritus igitur πελοποννησιεῖν et δωρίσθεν quasi synonymis usus est, similiterque Schol. ad XV, 92 πελοποννησιτὶ, ἤγονν δωρισί, δωρικῶς, causa praecedente: τὴν γὰρ Πελοπόννησον ἔκρησαν οἱ Δωριεῖς οἱ σὺν Ἡρακλείδαις, de quarum dialectorum confinitate conf. Ahrens. II. §. 1. p. 1. p. 5. n. 7. 8. — Verbum δωρίσθεν dupliciter affectum est. Mutationem consonae ζ in δ̄ et Doribus et Aeolibus usitatam fuisse, Ahrens. I. §. 7, 3. p. 47. sq. et II. §. 12, 1. p. 94. sq. docet**), eandem vero a poetis lyricis et bucolicis et dialecto Lesbiaca assumtam esse jure confirmat. Ne longus sim in Muehlmanno refutando (legg. dial. Buc. p. 71.), quamquam etiam Ameis. adnott. p. 20. et in Jahnii N. Jahrb. XXIX, 1. p. 68. in ejus sententiam abiit, opinionem, quae a veri similitudine non prorsus abhorreere videtur, in medium breviter proferam, quod res alio loco fusius tractanda est. Poetae bucolici ζ in iis paronymis servasse videntur, quorum ζ liquidam non sequitur; legimus enim: μοχθίζοντι I, 38. VII, 48. σκοπιάζεται III, 26. ἐπύγζον V, 41. χαγίζοντι ib. v. 113. κοκκύζοντες VII, 48. σιτίζεται IV, 16; contra μελίσσω I, 2. VII, 89. etc., εἰρίσσω I, 24. κωμάσσω III, 1. σφρίσσω I, 3. etc. ψιδυρίσσω II, 191. Βίο XII, 2. ὑβρίσσω XIV, 9. Βίο II, 31. Pro ἐθήλασσε III, 16. et ποτεκιγλίσθεν V, 117. Ziegler. Ameis. et Ahrens. e codd. nonnullis receperunt ἐθήλασσε et ποτεκιγλίσειν. De his excipiuntur: ἐθειράζοντες I, 34. et χαρίζομένα XV, 109. quae quidem forma, ut ὄζον ἀπ' ὄζω ib. v. 122. ideo scripta videtur, quod γνη αἰδός versus canit; de illis plura verba: πικασσω II, 153. III, 14. μαστίσσοιεν VII, 108. μουσίσσω VIII, 38. XI, 81. μωθίσσω X, 58. Cetera verba literis δ̄ plerumque, videlicet in carminibus Doricis, scribuntur, nisi quod Ziegler. novem, Ameis. et Ahrens. undecim locis Meinekii scriptionem mutaverunt. Terminatio εν pro ειν ab omnibus Grammaticis vindicatur Doriensibus (Ahrens. II. §. 21. not. 8). Boeckhii vero de metr. Pind. p. 293. ab Hermanno, de dial. Pind. p. 6. τράφεν pro τραφεῖν, scilicet ob ἀναβιβασμόν accentus, Aeolicum vocante, in errorem inductus est. Metrum tribus tantum locis exitum εν postulat: V, 7. ποππύσθεν, ib. v. 36. ποτιβλέπεν et VI, 26. ἔγεν; saepius vero ειν: X, 2. ἄγειν, ib. v. 51. λήγειν, XI, 49. ἔχειν, ib. v. 59. φέρειν, ib. v. 71. σφύσσειν, XXII. 155. μαστεύειν et v. 161. ὀπυλείν. Metro utramque formam ferente in medio versu

*) Quam mihi nuperrime contigerit, ut Scholiis a Dübnero editis uti possem, distinctionem scholiorum Gaisfordii, Geelii et Aderti omitto.

**) Testimoniis Grammaticorum, Doriensibus hanc tropen assignantium, adde Eustath. ad II. δ' p. 452, 18. et Greg. Cor. d. d. Dor. §. CXXXVII. p. 323. (Bast. ad locum corruptum).

reperimus: X, 48. φεύγεν (plurimi codd. φεύγειν. Herm. Ziegler. Ameis. φεύγοι), ib. v. 58. μνθίσθεν, XI, 5. γινώσκεν (Ziegler. Ameis. Ahrens. e paucis codd. γινώσκειν), ib. v. 38. συρίσθεν, ib. v. 77. συμπάϊσθεν, XIV, 21. ἔχεν (Ziegler. Ameis. Ahrens ἔχειν), XV, 93. δωρίσθεν, quare ποιμαίνειν XI, 65. (codd. 2. ἦν) magnam habet offensionem, nisi forte vicinia infinitivi ἀμείλιγεν, versum finientis, quasi infectum esse putamus. Etenim infinitivos vulgares hoc versus loco haud raros ex Homeri usu, pleniore vocabulorum forma ibi utentis, invenimus: I, 42. 102. VIII, 29. IX, 13. X, 54. XXII, 26. 56. 148, quam ob causam Ameis. recte fecisse videtur, quod II, 153. IV, 8. V, 10. 27. 107. 136. VI, 20. VII, 30. 94. 100. VIII, 4. 71. 82. X, 56. XIV, 40. XV, 28. 96. XXII, 2. pro terminatione vulgata $\bar{\epsilon}\nu$ scripsit $\bar{\epsilon}\nu^*$). — Quod de accentu horum infinitivorum Ahrens. II. §. 3, 5. p. 30. sq. simul cum Maittairio p. 242 D. et Aem. Porto s. v. γεραίρεν praescribit (haud dubitamus, quin ubique acutus penultima servandus sit), admodum controversum est, conf. Curtium (Zeitschr. f. Alterthumsw. a. 1844. No. 80. p. 635. et 81. p. 644. sq.) et Ameis. in Jahn. N. Jahrb. 1845, XLV, II. p. 137, quum non constet, utrum terminatio $\bar{\epsilon}\nu$ an $\bar{\epsilon}\nu$ primitiva sit. Itaque facere non possum, quin Ameisio, editores novissimos sequenti, assentiar; nam si cum Ahrensis ἐνεύδεν similia scriberemus, nihil obesset, quominus etiam κρατέν, ὀμοιοῦν, προσειπέν alia Pythagoreis in Stob. flor. e codd. restitueremus.

Δωριστί Dorico more. Scribimus enim cum Ameisio XVIII, 48. ὡς παριών τις Ἀννείμη, Δωριστί σέβον μ'. Ἐλένας φνιτόν ἐμμι et vertimus: ut aliquis praeteriens legat: Dorico more venerare me, i. e. pie, sancte; conf. O. Müller. Dor. II. p. 403, 1. Ita Bergkii emendatio Ἰερωστί σέβον μ' (Zimmerm. Zeitschr. a. 1837. p. 512.) supervacanea est. Wordsw. et Ziegler. γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράφεται, ὡς παριών τις Ἀννείμη vel (ὡς παριών τις Ἀννείμη) Δωριστί. Σέβον μ' scribentes, Δωριστί ad γεγράφεται referunt, quod idem Schol. ad v. 47. fecisse videtur: ἐπιγράφομεν ἐν τῷ φλοιῷ τῆς πλατάνης γράμματα Δώρια, Δώρια δέ, ἐπεὶ καὶ αὐταὶ αἱ Λακεδαιμόνια Δωρίδες, ut poeta eadem ratione Δωριστί adhibuerit, qua supra Δωρίς. Quod ferri posset, nisi vocabula jungenda divulsa essent. Sed quod veteres interpretes Δωριστί Dorica dialecto verterunt et verba sequentia σέβον μ', Ἐλένας φνιτόν ἐμμι scripserunt, et quod Ahrens. δώροις τι σέβον μ' κτλ. edidit, improbo.

Δωρίττομαι dono. VII, 43. τάν τοι, ἔφα, κορύναν δωρίττομαι (vulgo δωρήσομαι, quod Schol. interpr. χαρίσομαι, Vat. δωρίσομαι, Th. Briggs. δωρύζομαι, Greg. Cor. d. d. Dor. §. CX. p. 294. καὶ τὸ δωροῦμαι δωρίττομαι). Lobeck. ἡματ. XV, 4. p. 246. δωρίττομαι cum similibus affert, sed verbi Dorismum non intelligimus, nisi forte δωρύζομαι internodium ponimus, e substantivo δῶρον ductum, ut βορβορύζω e βόρβορος. Conf. Lobeck. ἡματ. p. 232. et Ahrens. l. c. p. 98.

Δωρίνα donum. XVII, 114. ᾧ οὐ δωρίναν ἀντάξιον ὤπασε τέγρας. Schol. δωρεάν. De \bar{a} Dorico conf. Ahrens. II, §. 19, 2. et §. 28. 2) δωρίνα i. q. dos. Conf. O. Müller. Dor. II. p. 196.

Ἔαρ (εἶαρ) ver. — Nom. ἔαρ legitur VIII, 41. IX, 34. XII, 3. XVIII, 27; gen. ἔαρος XXII, 43; acc. ἔαρ XIII, 45. Metri causa Theocritus forma epica utitur: εἶαρος VII, 97. XIII, 26.; εἶαρι XII, 30. XXIII, 29. Vocis notionem ipse poeta XIII, 25. sic describit: ἄμος δ' ἀντέλλοντι Πελειάδες, ἔαριαι δέ Ἄρνα νέον βόσκοντι et Schol. ad h. l. ἔστιν ὁ καιρὸς ἀρχομένου τοῦ θέρους. Quam notionem ἔαρ etiam attributo addito servat, XVIII, 27. λευκὸν ἔαρ nitidum vel splendens ver (Schol. διαγές), XII, 30. εἶαρι πρώτῳ primo vere i. e. veris initio, cui oppositum est: XXII, 43. ἔαρος λήγοντος vere vergente, vel XIII, 26. τετραμμένω εἶαρος (Schol. τουτέστι λήξαντος, alius ἦγονν πανσομένου τοῦ ἔαρος). Adverbium

*) Zieglerus infinitos in $\bar{\epsilon}\nu$ cadentes intactos reliquit: VI, 20. VII, 30. 94. 100. VIII, 4. 71. X, 56. XXII, 2; Ahrensius omnes praeter XIV, 40. XV, 28. 96. XXII, 2.

quoque attributi locum tenet: IX, 34. οὐδ' ἔαρ ἐξαπίννας γλυκερώτερον neque ver subitum dulcius, et omissio quidem articulo (conf. Kiessl. et Wuestem. ad hunc locum), quem Ameis. (de articuli usu ap. poet. Graec. buc. Progr. a. 1846.) oblitus est. Semel poeta voce ἔαρ metaphorice utitur: XIII, 45. Νύμφαι — Εὐνείκα καὶ Μαλις ἔαρ θ' ὀρόωσα Νυχτεία. Schol. γάρριεν καὶ ἰλαρόν καὶ ἠδὺ βλέπουσα ἀπὸ τῆς περὶ τὸ ἔαρ τερπνότητος, vertimus igitur: et Nychea hilari vultu, vel hilarem prae se ferens vultum.

Ἐαρινός s. Εἰαρινός vernus. Ep. IV, 9. εἰαρινοὶ κόσσυφοι vernae merulae, i. e. verno tempore canentes.

Ἐάω I. Formae. Praesentis activi imper. ἔα XI, 43. infinit. ἔαν*) XVIII, 13. aoristi imper. ἐάσατε XXII, 165. Heracleid. ap. Eustath. ad Od. ι' p. 1625, 55. praecipit, literam α hujus verbi praeter analogiam ceterorum bisyllaborum semper producendam esse. Denique hoc verbum inter ea referendum est, quae η Doricum non admittunt, veluti ἐσσιᾶ Sophr. fr. VII. ἐρῶν Theocr. XI, 8. XIII, 6. XXIX, 32. Bio IX, 8. Mosch. VI, 1., quare Meinek. (Ziegler. Ameis. Ahrens. eum secuti sunt) VII, 97. ἐρῶ pro ἐρῆ (Wordsw.) e codd. 2. jure recepit, πειρᾶσθαι Hippod. in Stob. Flor. §. XLIII. §. 93. p. 249, 32. — II. Usus. Verbum ἔαν significat i. q. sinere et cum acc. c. inf. conjunctum est: XI, 43. τὰν γλυκὴν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθῆν. XVIII, 13. παῖδα δ' ἔαν σὺν παισὶ παῖσδεν. XXII, 165. τοῦτον μὲν ἐάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν Νῶϊ γάμον, vel potius: τοῦτον-γάμον. V. s. νῶϊ.

Ἐβενος ebenus (Schol. ξύλον μέλαν). XV, 123. ὃ ἔβενος, ὃ χρυσοῦς κτέ, ebenus inter res pretiosissimas numeratur. Ultima hujus vocis syllaba h. l. caesurae vi producitur (Wuestem.)

Ἐβρος h. Marizza, fluvius Thraciae, qui fertur in mare Aegeum (Schol. Διοκλῆς δὲ καταφέρεσθαι αὐτὸν ἀπὸ Ροδόπης καὶ ἐξερενεῖσθαι κατὰ πόλιν Αἰνον). VII, 112. Εἴης δ' Ἐδωνῶν μὲν ἐν ὥρεσι χεῖματι μέσῳ Ἐβρον πᾶρ ποταμὸν τετραμμένος ἐγγύθεν ἄρκτον, ubi Edoni (Schol. ἔθνος Θρακικόν, male alius ἐν Μακεδονίᾳ, ἐνθα ψυχὸς πολὺ γίνεται) Thracis in universum, i. e. regionem frigidissimam, significant, (conf. Graef. ap. Wuestem.) ut sensus totius loci sit, vivas media hieme proximus arcto.

Ἐγγύθεν ex propinquo, cominus: VII, 72. ὃ δὲ Τίνρος ἐγγύθεν ἄσι (Schol. ἀπὸ τοῦ πλησίον), similiter recte vertimus: III, 8. ἧ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἡμες κτέ.

*) Ahrens. quaestionem de iota subscripto praeteriit et II. p. 195. et p. 310. ὀρεῖ, σιγῆς, σιγῆν alia scripsit. Pauca igitur de verbis II. declinationis in transcurso afferam. Vocales α et ε a Doribus in η contrahi, docent, iota subscriptum omittentes, Etym. M. p. 201, 52. idem p. 410, 38. (ζῆς, ζῆ, quas formas, quamquam ζῆς, ζῆ non scribantur, ad verbum inusitatum ζῆμι referendas esse, negat.), id p. 756, 21. id. p. 792, 14. Gramm. in Cram. Anecd. I. p. 181, 25. Contra quos, quod quidem ad iota subscriptum pertinet, disputant: Choerob. in Bekk. Anecd. p. 1282. II. λέγουσιν (ὅτι Δωρικεῖς) ὀρεῖς, σιγῆς, πεινῆς, καὶ μένει τὸ ἰ προσγεγραμμένον, Gramm. in Cram. An. I. p. 412, 25. Etym. M. p. 564, 22. id p. 352, 6. Greg. Cor. d. d. Dor. §. LXIII. p. 251. id §. XLI. p. 228. et Gramm. in Cram. An. I. p. 371, 14. Quum Grammatici his locis de affectione Dorica disputent, non reputasse videntur, a Doriensibus verbum non per ες, εἰ, εἰν, sed per ες, ε, ἐν declinatum esse. Sed hic error ideo irrepsit, quod etiam apud Atticos et Iones, qui sine controversia ης, η scripserunt, haec crasis reperitur (apud Boeotos solus Ahrens. I. p. 201. eam invenit), Greg. Cor. d. d. Dor. §. XLV. p. 234. Choerob. in Bekk. An. p. 1282, 16. Gramm. in Cram. An. II. p. 371, 17. — Eustath. ad II. υ' p. 1216, 37. vero, dialectum non commemorans, ἰην, πεινῆν, σιγῆν affert, de quibus Macrobius p. 742 falso docet: non sunt communia, sed Dorica; conf. Koen. ad Greg. p. 252. Buttm. p. 486. sq. Si Wolfium (Analecta I. p. 419—431.) sequimur, iota subser. infinitivorum non solum in ην, sed etiam in αν cadentium ubivis inducendum est — sin Piersonum ad Moer. p. 300., qui ἰ ἀνεκφερόμενον Atticis prorsus subtrahi vult, apud hos quoque ης, η scribendum erat; conf. Maith. p. 210. Fisch. ad Well. I, p. 61, 111, 118. 127. Buttm. II. ce. De II. personae formis apud Bucolicos exstantibus Meinek. eo quod conjunctivum ab indicativo ἰ subscripto separavit, optime meruit, quod idem non dubito an religiosus vir in III. persona fecisset, si haec in ε finita apud scriptores Doricos reperta esset. Sed vide Eustath. ad Od. τ' p. 1872, 46.

num tibi ex propinquo me adspicienti simus esse videor? (Schol. ἀπὸ τοῦ πλησίον, altero male ἐγγύθεν cum ἡμεῖς conjungente, πλησίον ὢν σου). Sed ceteris locis i. q. ἐγγύς prope valet (Apollon. d. adv. p. 598, 25.): VII, 136. τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ Νυμφῶν ἐξ ἀντροῖο κατειβόμενον κελάρουθεν (Schol. τὸ πλησίον), XXIV, 20. ἀλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχωμένοι ἐγγύθεν ἦλθον (sc. δράκοντες). Cum genitivo conjungitur: VII, 112. ἐγγύθεν ἄρκτου (Schol. ἐγγύς τῆς ἄρκτου). Dativus vero IV, 63. τὸ τοι γένος ἢ Σατυρίσκοις ἐγγύθεν ἢ Πάνεσσι — ἐρίσσεις ex verbo pendet et ἐγγύθεν i. q. proxime est (male Schol. ἀπὸ τοῦ πλησίον). De accentu vide Apollon. d. adv. p. 605, 23.

Ἐγγύθι prope. XXI, 8. ἐγγύθι δ' αὐτοῖν Κεῖτο τὰ ταῖν χειροῖν ἀθλήματα. De adverbis in ῥι exeuntibus Apollon. d. adv. p. 605, 32. 608, 19. et 620, 24. disserit, de accentu eorum Id. d. adv. p. 607, 27.

Ἐγγύς, prope, apud Theocritum usquequaque adverbium loci est. XVII, 69. ἴσον Λωριέσσι πέμων γέρας ἐγγύς εἶπαι. XXII, 69. ἐγγύς ὄραξ. XXV, 103. παρασταδὸν ἐγγύς ἀμέλειν Ep. V, 5. ἐγγύς δὲ σιάντες. De accentu v. Ellendt. Lex. Soph. s. v.

Ἐγείρω excito, suscito. Activi praesens: XXI, 1. ἄ πενία — τὰς τέχνας ἐγείρει, imperfectum: ib. v. 20. τοὺς δ' ἀλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος. Medii praes. part. X, 50. ἄρχεσθ' ἀμῶντας ἐγειρομένω κορυδαλλῶ (Ziegler ἀρχεσθαι δ' ἀμῶντας ἔ. κ. Vat. B. ἐγειρομένω κορυδαλλῶ, Brunck. ἀμῶντας ἀμ' ἐγειρομένω κορυδαλλῶ). De genitivo Dorico v. Ahrens. II. §. 25, 3. p. 203. Aoristus syncopatus reperitur XVIII, 55. ἐγρεσθαι δὲ πρὸς αὐτὸν μὴ πιλᾶθησθε, de cujus accentu v. Lobeck. ad Buttm. s. v. De verbo ἐγείρω v. Lobeck. ῥηματ. p. 239.

Ἐγέρισμος excitabilis, epitheton somni, ex quo evigilemus, cui opponitur somnus aeternus mortis. XXIV, 7. εὐδελ' ἐμὰ βρέφρα γλυκερὸν καὶ ἐγέρισμον ὕπνον. Hoc adjectivum potius e substantivo ἐγερσις, quam e futuro non usitato ἐγέρσω ducendum videtur. Conf. Lobeck. Pathol. p. 161—164, Lobeck. ad Phryn. p. 227. et ad Ajac. v. 401. Buttm. §. 119, 76.

Ἐγκαναχέομαι (Lexica exhibent ἀομαί) spiritum conchae inflare et strepitum edere. IX, 27. ὁ δ' ἐγκαναχῆσατο κόχλω (cod. ἐκαναχῆσατο). Quod verbum quum hoc unico loco extet et simplex καναχέω sonet, non video, cur Lexicographi ἐγκαναχάομαι scripserint. Heteroelisiae enim causas etiam apud Lobeckium (ῥηματ. diss. IX.) frustra quaeres neque καναχέειν et ἐκαναχᾶσθαι cum ἀντιτεχνεῖν et ἀντιτεχνᾶσθαι I. c. p. 170. comparabis, quorum illud parasyntheton, hoc syntheton est, quoniam et καναχέειν et ἐκαναχέισθαι e voce καναχή ducenda sunt. Quare lexicis ἐγκαναχέομαι dari malim*.)

Ἐγκατα intestina, viscera. XXII, 202. ἐγκατα δ' εἶσω χαλκὸς ὕφαρ διέχευεν.

Ἐγκατατίθημι depono. XVII, 14. Πτολεμαῖος, ὅτε φρέσιν ἐγκατάθειτο Βουλὰν, ἄν κτε quoties animo consilium conceperat. (Schol. ὅταν βουλεύσεται). Conf. Matth. §. 521.

Ἐγκειμαι inhaereo, insto. III, 33. οὐνεκ' ἐγὼ μὲν Τιν ὄλος ἐγκειμαι (Brunck. ἄγκειμαι. Schol. τῷ σῶ ἐρωι διόλου ἐμμένω) tibi plane addictus sum. Wuestem.

Ἐγκέφαλος sc. μυελός cerebri. XXV, 261. βίη σειοθέντος ἐν ὀστέῳ ἐγκεφάλω. De terminatione οῖο v. Ahrens. I. §. 20, 3. p. 111.

Ἐγκροτέως potenter. XXV, 266. ἤγγον δ' ἐγκροτέως στιβαρὰς σὺν χεῖρας ἐρείσας. Quod ἐγκροτέως pro ἐγκρατέως scribitur, color carminis epicus in causa est. De accentu v. Buttm. §. 115. A. 2. et Lobeck. ad h. l.

Ἐγκροτέω cum strepitu pulso. XVIII, 7. ἄειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέοισι Πόσσι περιπλέκτοις (Schol. κροτοῦσαι, ἠχοῦσαι) canebant omnes in unum modum, implicitis pedibus terram pulsantes. Conf. Wuestem. de notione verbi κροτεῖν eodem

* Scholiastae nugantur, hoc verbum interpretantes, quasi i. q. καγχάζω (καχαζῶ V, 142.) sit: ἐκαναχῆσατο, ἐγέλασε χάριεν ἐπὶ τῷ κόχλω ὀστράκῳ L. P. Gen. ἤχησε χαίρων. M. ἐγέλασεν, ἐκρότησεν, ἐχάρη ἐπὶ τοῦ κόχλω C. ἐκάγχασεν. N. Conf. adnot. crit.

loco disserentem. De feminino participii praesentis Grammatici veteres tacent praeter Gregorium d. d. Dor. §. LVIII. p. 247 (οἱ Δωριεῖς) χρῶνται τῇ οἰ διαφθόγγῳ ἀντὶ τῆς οῦ, μοῖσαν τὴν μοῦσαν λέγοντες, καὶ τὸ ἔχουσα ἔχοισα. Et summo jure Greg. hoc dicere potuit, quum Pindarus hac terminatione semper usus sit (Boeckh. duos locos emendavit, O. VII, 48. (Bergk. αἰθαέσσας pro αἰθοίσας) et P. VIII, 4.), apud Callimachum in duobus hymn. Doricis unum tantum exemplum participii in οῦσα exeantis reperiatur (Lav. Pall. v. 95.), apud Theocritum hoc inclinamentum fere fixum sit (XXII. 27. ξυνοῦσας, ib. v. 207. ἐξανεχόνσαν)*), etiam Timaeus Locr. sibi constet (Valcken. et Geld. etiam c. 16. p. 103. b. θρύπτοισα pro οῦσα ex uno cod. receperunt), denique inter Pythagoreos permulti hac terminatione constanter utantur. Attamen a sententia Ahrensii, qui I. p. 70. sq. hunc exitum eadem ratione, qua αῖσα, ortum esse putat, eumque Aeolibus assignat, non abhorreo et Bergkii emendationem trium locorum apud poetas lyricos, quibus participium in οῦσα cadens olim legebatur, probo. Contractum vero participium in εῦσα apud Dores exire et terminationem οῖσα aoristis II. reservandam esse, affirmare quidem, sed h. l. demonstrare mihi non licet.

²Εγκύρω (εῶ) incurro. incido. XXII. 9. αἰ — χαλεποῖς ἐνέκρυσαν ἀνήταις quae (naves) ventis vehementibus inciderunt. De forma v. Butt. §. 114.

³Εγκώμιον laudatio. Id. XVIII. inscriptum est ἐγκώμιον εἰς Πτολεμαῖον. v. Pauly, Real-Encycl. d. class. Alterth. s. v.

⁴Εγγέω infundo. Praesentis imperativus: VI, 31. ἔγχει ὕδωρ et participium: X, 53. οὐ μελεδαίνει τὸν τὸ πιεῖν ἐγγεῦντα. Synaloephen vocalium εῶ in εῦ Grammatici omnibus dialectis, Attica excepta, tribuunt. Doricam enim hanc affectionem nominant Gramm. in Cram. An. II. p. 373, 29. et I. p. 215, 29. Etym. p. 51, 45. p. 469, 30. p. 682, 30. Gramm. Meerm. Dor. §. XXXI. p. 659. Schol. Theocr. IX, 5; Doricam vel Ionicam Choerob. in Bekk. An. p. 1231; Doricam et Ionicam Greg. d. d. Dor. §. I. p. 178. et d. d. Ion. §. LX. p. 469; Ionicam Maitt. p. 113. et Sturz. ad Maitt. p. 102; denique Aeolicam Etym. p. 38, 14. et Schol. Theocr. III, 11. Conf. Ahrens. I. p. 103, 143. et II. p. 214. Curtium I. c. p. 647, qui εῦ pro εῶ etiam dialecto Delphicae vindicat. Quam in rem quum diligentius inquirere h. l. non permissum sit, Theocritea tantum afferam participia huc pertinentia: II, 3. 109. V, 89. VI, 31. VII, 116. 139. VIII, 73. X, 56. XII, 2. XIII, 7. XIV, 20. XVI, 77. 106. XXI, 40. XXIX, 18. 39. Ceterum ἐγγεῦντα legi, a Buttmanno §. 105. a. 2. propositae, adversatur.

⁵Εγγος telum. XXII, 184. σείων καρτερόν ἐγγος. Ib. v. 172. αἵματι δὲ χρῆ — ἐγχεα λῦσαι, quam scripturam Boisson. et Meinek. e codd. pro vulgata ἐχθεα λῦσαι revocaverunt, sanguine oportet hastas lavare. Wordsw. ἐχθεα λῦσαι conservavit quidem, sed ἐγχεα δεῦσαι, hastas rigare, legendum proposuit. Ib. v. 143. ἐγχεσι καὶ κίλοισι βαρυνόμενοι σακέσσιν et v. 187. ἐγχεσι μὲν πράτιστα τιτυκόμενοι.

⁶Εγχεῖον medicamen, quod illinitur; unguentum. XI, 2. Οὐδὲν ποτιόν ἐρωτα πεφύκη φάρμακον ἄλλο, Νικία, οὐτ' ἐγχεῖον εἶν δοκεῖ, οὐτ' ἐπίπαστον, Ἡ ταὶ Πιερίδες. Schol. Triclinius quatuor remediorum genera affert, βρωτόν, πιστόν, χριστόν καὶ παστόν, Blomf. ad Aesch. Prom. v. 488. septem genera, φάρμακα χριστά, παστά, πλαστά, πιστά vel πότιμα, βρώσιμα, ὀσφραντά, ἐπιδάς. Conf. Wuestem. ad h. l.

⁷Εγὼ ego I. Formae. Singularis nominativus aut ἐγὼ aut ἐγὼν sonat, de quorum differentia v. Muehlm. legg. dial. p. 124. sq., Ameis. in Jahn. N. Jahrb. X, XXIX. p. 81. sq. Ahrens. I. §. 23, 1. p. 123. et II. §. 32, 1. p. 247. sq.

1) ἐγὼ legitur, a) consona sequente in omnibus codicibus et editionibus: III, 32. VII, 38 VIII, 14. IX, 12. X, 35. XII, 23. XXII, 71. XXV, 37. 60. 173. 180. 206. 227. 253. Ep. VIII, 3.

*) Apud Bionem praeter λέγοισαι I, 92. participia in οῦσα cadunt, sicut apud Moschum, libris IV, 2. 30. et 53. (hunc versum Herm. in ed. a. 1849. correxit) etiam οῖσα praehentibus.

et XXII, 1. Solus Brunckius, si A. Jacobsio fides habenda est, *ἔγών* scripsit pro *ἐγώ*: I, 57. 116. 145. II, 23. 28. 72. 103. 114. 138. 164. V, 63. 76. 81. 83. 114. 146. VI, 25. 32. VII, 156. IX, 29. X, 13. 27. 31. XI, 27. XVII, 7. XXI, 26. XXII, 116. 153. 175. 221. XXVII, 22. 40. 54. Reisk. vero VII, 37. pro καὶ γὰρ *ἐγὼ Μοισᾶν κτλ.* Gravior est dissensus: II, 54. *ὦγὼ τῶν τίλλοισα* (Laur. *δγω.* Ott. *ὦγὼ.* Vat. *ὦγὼ, οὐ γών,* Brunck. *ὦ γών,* III, 24. *ἐγὼ τί πάθω* (codd. 4. *ἐγών*), IV, 30. *ἐγὼ δέ τις* (ed. Flor. *ἐγών*), XVI, 66. *αὐτὰρ ἐγὼ τιμῆν* (*ἐγών* Vat. A. Medic. Laur. Valken. Brunck.) et ubicunque *κῆγὼ* exstat, nam si V, 96. excipis, quo loco codd. et edd. in *κῆγὼ* conspirant, Brunck. et alii V, 122. VII, 50. 63. VIII, 21. IX, 15. XXIX, 3. *κῆγών* scribunt, codicibus quatuor modo IX, 15. addicentibus.

b) *Ἐγὼ* ante vocales, ultima correpta, ut hiatus legitimus sit (Muehlm. I. c. p. 81, 1.) in thesi primi dactyli (Ameis. I. c. p. 81.) reperitur: II, 145. V, 98. 134. VII, 27. X, 12. XXV, 235; uno loco XVII, 135. *ἐγὼ* thesis quarti est pedis.

2) *Ἐγών* a) vocalem praecedit: I, 120. 130. XI, 71. XXV, 262 et singulis libris dissentientibus: I, 14. *ἐγὼν ἐν* (Vat. *ἐγὼ*) III, 22. *ἐγὼν Ἀμαρυλλί* (Laur. *ἐγὼ*), V, 37. *παιδ' ἐπ' ἐγὼν ἐδίδασκον* (Laur. *παιδα γῶ*), VII, 87. *ἐγὼν ἐνόμειον* (Vat. C. ap. Reisk. ed. Call. in scholiis *ἐγὼ*), XV, 60. *ἐγὼν, ὦ τέκνα* (*ἐγὼ* Ott. edd. Ald. Call. Ameis. ex optimis libris se recepisse confirmat *ἐγὼ τέκνα — εἶτα παρενθεῖν*), XXI, 56. *ἐγὼν ἐκ τῶγμίστρῳ ἀπέλυσα*, ubi edd. recentiores, metro longam syllabam postulante, *ἐγών* e cod. Coislin. et ed. Junt. pro vulgato *ἐγὼ* ἐκ asciverunt.

b) *Ἐγών* versum terminat IX, 8. et XXI, 45. Huc Ameis I. c. etiam *ἐγών* in exitu hemistichii pentametri, Ep. V, 2. recte refert, sed in ed. Didot. Zieglerum, scribentem *κῆγὼ* (sic Palat. Mediol. I. Fr. Jacobs. Boisson. — *κὰγὼ* Dorvill. e cod. Vat.) sequitur.

c) *Ἐγών*, consona sequente, scilicet non sine lectionis discrepantia, editio Meinekiana his exhibet locis: V, 39. *ἐγὼν παρὰ τεῖς*, quem Apollon. d. pron. p. 96. A. propter *τεῖς* affert (*ἐγών* Mediol. I, vulgo *ἐγὼ*). Ib. v. 116. *ἐγὼν τυ* (*ἐγὼ* Ott. Ben. V. Vatt. A. B. C. D. Medic. Mediol. I. 2. in Laur. H. deest *ἐγὼ* — vulgo *ἐγών*). VII, 1. *ἐγὼν τε* (*ἐγὼ* Vatt. A. B. C. Medic. Mediol. I. 2. et vulgo). Ib. v. 131. *ἐγὼν τε* (*ἐγὼ* Laur. Ott. Vatt. A. C. Medic. Mediol. I. Boisson. — vulgo *ἐγών*). XI, 50. *ἐγὼν δοκέω* (*ἐγὼ* Vatt. B. C. Palat. edd. Commel. Heins. — *ἐγών* vulgo). Ib. v. 64. *ἐγὼν τῶν* (*ἐγὼ* Vatt. A. B. C. Medic. edd. Commel. Heins. — *ἐγών* vulgo). XIV, 34. *ἐγὼν, τόν* (*ἐγὼ* Vatt. B. C. Mediol. I. — *ἐγών* vulgo). Praeterea *κῆγών* legitur II, 118. *κῆγὼν καί* (Vat. C. et priores edd. *κῆγὼ*. Laur. *κ' ηγών*. Ott. *κῆγώναι*). V, 142. *κῆγὼν γὰρ* (*κῆγὼ* vulgo et Vatt. A. B. C. D. Palat. Mediol. 2. *κῆγών* codd. 3. *κῆ γγών* Laur. *κ' ηγών* Ben. R.) VII, 91. *κῆγὼν τοῖ* (*κῆγὼ* Vat. C. *κ' ηγὼ* Ott.) XI, 79. *κῆγὼν τις* (*κῆγὼ* Vatt. B. C. *κ' ηγω* Ben. R.) XIV, 12. *κῆγὼν καί* (*κῆγὼ* Vatt. B. C. *κ' ηγω* Ben. R.) Ib. v. 55. *κῆγὼν διαπόντιος* (*κῆγὼ* Vatt. B. C. et vulgo). Huc accedunt apud Kiessl. Geel. Wuestem. Wordsw. XVI, 66. *ἐγὼν τιμάν* et v. 101. *ἐγὼν, πολλούς*, ultimo saltem loco contra omnes codd. Ziegler. et Ameis. omnibus his locis *ἐγὼ* et *κῆγὼ* scripserunt, ut legem illam notissimam, *ἐγὼ* vel ante consonas vel ante vocales ultima correpta, *ἐγών* vero ante vocales et in fine versuum dici, servarent. Sed neque hanc ob causam cum Meinekio et Ahrensis contra optimos et plurimos codices aliquid novare ausim, neque praecepto Grammaticorum veterum inductus in idylliis Doricis (conf. Wuestem. praef. p. 34. sqq. Bergk. in Rhein. Mus. VI. p. 24. sq.), ubicunque fieri potest, *ἐγών* reposuerim; sed fortasse in causa hujus scriptionis fuit, quod *ἐγών* consona sequente nunquam per pleonasmum adjectum est. Itaque *κῆγών* pro *κῆγὼ* scribi velim, quod vi quadam pronunciatur et alia ex parte Doricum est. V. i.

Genitivus apud Theocritum *ἐμοῦ, ἐμεῖο, μεῦ* (conf. Ahrens. II. §. 26, 3. p. 215. §. 32, 2. p. 249.), nunquam *ἐμοῦ, μοῦ* sonat, neque *οῦ* reperitur, *σοῦ* XXII, 57. 63. tantum, Diphthongus *εῦ* vocali sequente XVI, 21. XXII, 62. eaque aspirata III, 37. corripitur.

1) Ἐμεῦ XIV, 21. XX, 10. XXII, 61. XXX, 38. (A. Jacobs. ἐμοῦ). XVI, 21., ubi ἐμοῦ Ameisio ex edd. Crat. Brub. et tribus codd. Pariss. non recipiendum erat. Sed admodum controversa est scriptio VII, 86. αἶψ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς ἐναρτίθμιος ὄφελος ἦμεν. Vulgatam, quam Medic. margo Palat. Schol. L. (ἐπ' ἐμοῦ. ἐν τῇ ζωῇ ἐμοῦ) tuentur, Meinek. Wuestem. Wordsw. Ziegler. Ahrens. conservarunt. Nihilominus non dubitarem in sententiam ire Ameisii (Adnott. in Theocr. Progr. 1840. p. 48. sq.), e plurimis codd. ἐπ' ἐμοί recipientis et vertentis: utinam in vivis esses et in mea vicinia versareris (Schol. Gen. αἶψ' ἐπ' ἐμοί εἶθε ἀποκείμενον ἦν εἶναι σε ἐναρτίθμιον τοῖς ζωοῖς ἐπ' ἐμοί ἦγουν ἐπὶ τῇ ζωῇ τῇ ἐμῇ), nisi carminis dialectus obstaret. Vide i. s. ἐμοί. XVI, 73. Meinek. e conjectura Bergkii ὄς ἐμεῦ κεχαρήσει ἀοιδῷ edidit (Bened. ὄς ἐμεν. Vatt. A. C. Medic. 16. ἐμεῦ), Ahrens. ὄς ἐμεῦ κεχαρήσει ἀοιδῷ, rectius Ziegler. et Ameis. ὄς ἐμοῦ κεχαρήσει ἀοιδῷ, si pro ἐμοῦ, quae forma non Theocritea videtur, ἐμεῦ scripsissent. V. i.

2) Ἐμεῖο, epico genitivo, poeta XX, 2. (codd. 3. ap. Gaisf. et Vat. E. ἐμοῖο) metri causa in versus sine usus est. Sed pro ἐμεῖο XV, 10. (cod. Cant. Vat. B. in marg. et vulgo) Meinek. et omnes edd. recentiores ὁμοῖος praebent.

3) Μεῦ ab omnibus probatur codicibus II, 55. 61. 88. et in versu intercalari (89. 75. 81. 87. 93. 99. 105. 111. 117. 123. 129. 135.) V, 2. 4. 109. VIII, 15. 63. XV, 31. 69. 71. XX, 5. XXVII, 5. XXX, 32. Lectio vero variat II, 82. ὄς μεν περὶ θυμὸς ἰάφθη Λειλείας (codd. 7. non mali ap. Gaisf. et codd. 4. ap. Ziegler. μοι, codd. 2. με. Ahrens. ὄς μοι περὶ θυμῷ.) Ziegler. et Ameis. μοι receperunt, sed μεῦ propter appositum δειλαιίας retinendum videtur, quamquam Homerum similiter verba conformasse non ignoro, et quod Scholl. genitivum habent. II, 107. ἰδρώς μεν κοχλύδεσκειν (μέν pro μεν codd. 10. ap. Gaisf. et Mediol. 2.) III, 28. ἔγνω πρῶν, ὄκα μεν μειναμένω εἰ κτέ (ὄκ' ἐμοίγε codd. 6. ὄκ' ἐμοίγε K. et Mediol. 1. ὄκ' ἐμεῦ P.), Schol. σημεῖον θέλοντός μου λαβεῖν εἰ κτέ. Ib. v. 33. τὸ δέ μεν λόγον οὐδένα ποιῆ, ubi Brunck. τὸ δ' ἐμοῦς scripsit, ut formam etiam Theocrito daret, de qua Apollon. d. pron. p. 94. C. docet: ἢ ἐμοῦς, κοινή οἶσα Συρακοναίων καὶ Βοιωτῶν, καθ' ὅ καὶ Κόρινθα (Ahrens. I. p. 207.) καὶ Ἐπίχαρμος (frgm. inc. 96. p. 112. Krusem.) ἐχρήσατο. Ib. v. 37. ἄλλεται ὀφθαλμὸς μεν ὁ δέξιός (Ott. μου) XI, 70. φασὼ — πὼς πόδας ἀμφοτέρως μεν σφύσσειν (Laur. μοι) XXIII, 23. βαδίξω ἔνθα τὸ μεν κατέκρινας ab eo quo tu me condemnavisti abire (Vat. C. et ed. Ald. 1. ἔνθα τε τὸ με κ. Vat. E. ἔνθ' ἐ τὸ με κ. codd. 2. ἔνθ' ἐτῦμα. Briggs. ἔνθα τὸ μ' εἶ κ. quod Ziegler. probat). Ib. v. 43. χῶμα δέ μοι κοίλανον. ὃ μεν κρύψει τὸν ἔρωτα (pro μοι habent μεν edd. Ald. 1. 2. cod. F. Urs. ed. Junt. Vat. C. Medic. δ' ἐμεῦ Mediol. μεῦ Paris. — Reisk. χῶμα δέ μοι κοίλον. τὸ δ' ἐμεῦ s. τὸ δέ μεν. Ahrens. χ. δ. μ. χῶσόν τι, τό μεν) XXX, 20. σὺ μεν τὸν ἀνδρ' ἔτυπας (Gaisf. Ameis. — μου Jacobs. σεν Valcken). Ib. 24. καὶ ταῦτά μεν τὰ δευμά (Vat. C. μου). Denique legimus XI, 68. εἶπεν ὑπέρ μεν, ubi codd. ὑπέρ μεῦ exhibent, quos Ziegler. secutus est. Sed non dubium est, quin Meinek. cum Vat. B. et plerisque edd. vett. ὑπέρ μεν (sic. Ameis. Ahrens) recte scripserit V. i.

Dativi sunt: ἐμῖν, ἐμοί, μοί, de quorum priore Ahrens. II, p. 251. et 252. sq. ita disputavit, ut in nota Gregorii Cor. d. d. Dor. §. LXXXI, p. 266. et Apollonii locos d. pron. p. 69. B. et 104 A. opinioni vulgatae de hoc dativo Dorico maxime repugnantibus, omitteret. Conf. Skrzeczka observv. in Apollon. Dysc. I. d. pron. Progr. 1847. p. 19. No. 52. Apollon. enim expresse docet, ἐμῖν βοαρκατάληκτον esse, quare cum Gaisf. et Jacobs. codd. optimos et plurimos sequimur, qui exhibent V, 18. αἶψ' ἐμῖν ἰλαοί τε κτέ (αἶψ' ἐμοί Vatt. B. C. Medic. 16. αἶψ' μοι Medic. edd. 3. αἶψ' μοι codd. 11. ap. Gaisf.) et VI, 36. καλὰ δ' ἐμῖν ἅ μία κῶρα (δέ μοι codd. 7. ap. Gaisf. codd. 6. ap. Ziegler. δέ μιν codd. 2. Schol. ἐμῖν), quamquam inclinatae formae, ut multis aliis locis, sensui melius convenire videntur. Sed si etiam hanc ob causam V, 18 et VI, 36. μοι scriberemus, tamen ceteri loci recentiorum Grammaticorum sententiam, ἐμῖν μακροκατάληκτον esse, non firmarent. Legitur enim plerumque ἐμῖν consona

sequente, ut syllaba $\bar{\nu}$ positione producat. Sic III, 3. IV, 39. V, 126. VI, 37. (Ben. R. $\bar{\epsilon}\mu\bar{o}\bar{i}$). IX, 5. XIV, 7. 14. XV, 72. Gravior est codd. discrepantia IV, 30. $\delta\omega\bar{\rho}\bar{o}\nu \bar{\epsilon}\mu\bar{i}\nu \nu\bar{i}\nu \bar{\epsilon}\lambda\bar{\epsilon}\bar{i}\bar{\pi}\bar{\epsilon}\nu$ (codd. 8. optimi ap. Jacobs. et Medic. Medioll. 1. 2. ap. Ziegl. $\bar{\epsilon}\mu\bar{o}\bar{i}$, cod. $\bar{\epsilon}\mu\bar{\eta}$, $\bar{\epsilon}\mu\bar{i}\nu \nu$), sed $\bar{\epsilon}\mu\bar{o}\bar{i}$ a carminis colore abhorret et ib. v. 39. $\bar{\epsilon}\mu\bar{i}\nu$ certissimum est. — IX, 32. $\bar{\epsilon}\mu\bar{i}\nu \delta' \bar{\alpha} \bar{M}\bar{\omega}\bar{\sigma}\bar{\alpha} \kappa\bar{\tau}\bar{\lambda}$. (cod. P. $\bar{\alpha}\bar{\mu}\bar{i}\nu$, codd. 9. Medic. $\bar{\alpha}\bar{\mu}\bar{i}\nu$, codd. 3. $\bar{\epsilon}\mu\bar{o}\bar{i}$). Ib. v. 35. $\delta\sigma\sigma\bar{o}\nu \bar{\epsilon}\mu\bar{i}\nu \bar{M}\bar{\omega}\bar{\sigma}\bar{\alpha}\bar{i} \bar{\phi}\bar{i}\lambda\bar{\alpha}\bar{i}$ (codd. 2. $\bar{\epsilon}\mu\bar{o}\bar{i}$. Laur. $\bar{\epsilon}\mu\bar{o}\bar{i}$). XI, 2. (codd. 9. $\bar{\epsilon}\mu\bar{o}\bar{i}$. Ott. $\bar{\epsilon}\mu\bar{o}\bar{i}$). Ib. v. 44. $\bar{\rho}\bar{\alpha}\bar{\rho}' \bar{\epsilon}\mu\bar{i}\nu \tau\bar{\alpha}\nu \nu\bar{\kappa}\bar{\iota}\tau\bar{\alpha} \delta\bar{i}\bar{\alpha}\bar{\zeta}\bar{\epsilon}\bar{i}\varsigma$ (codd. 4. $\bar{\epsilon}\mu\bar{o}\bar{i}$. codd. 6. haud mali $\bar{\alpha}\bar{\mu}\bar{i}\nu$, codd. 2. $\bar{\alpha}\bar{\mu}\bar{i}\nu$). Similiter $\bar{\epsilon}\mu\bar{i}\nu$, consona sequente, Epicharmus habet, fragm. inc. 1, 9. p. 96. Krusem. $\bar{o}\bar{\nu}\kappa \bar{\epsilon}\mu\bar{i}\nu \tau\bar{\alpha}\chi\bar{\alpha}$ et Callimach. h. in Cer. 117. $\bar{\mu}\bar{\eta} \tau\bar{\eta}\bar{\nu}\bar{o}\varsigma \bar{\epsilon}\mu\bar{i}\nu \bar{\phi}\bar{i}\lambda\bar{o}\varsigma \bar{\epsilon}\bar{i}\eta$. Id. fragm. Bentl. 114. $\bar{\alpha} \nu\bar{\alpha}\bar{\nu}\varsigma$, $\bar{\alpha} \tau\bar{o} \mu\bar{o}\nu\bar{o}\nu \bar{\phi}\bar{\epsilon}\gamma\gamma\bar{o}\varsigma \bar{\epsilon}\mu\bar{i}\nu \tau\bar{o} \gamma\bar{\lambda}\nu\bar{\kappa}\bar{o} \tau\bar{\alpha}\varsigma \zeta\bar{o}\bar{\alpha}\varsigma \bar{A}\bar{\rho}\bar{\eta}\bar{\alpha}\bar{\zeta}\bar{\alpha}\varsigma$ (Anthol. Ep. $\bar{\epsilon}\mu\bar{i}\nu$)*). Sophronis $\bar{\epsilon}\mu\bar{i}\nu$ fragm. 19. ap. Ahrens. hac in re nullius momenti est. — Sed restant pauci loci, in quibus ex Homeri usu syllaba $\bar{\nu}$, vocali sequente, in arsi dactylica producta est: II, 144. $\kappa\bar{o}\bar{\nu}\tau\bar{\epsilon} \tau\bar{i} \tau\bar{\eta}\bar{\nu}\bar{o}\varsigma \bar{\epsilon}\mu\bar{i}\nu \bar{\epsilon}\bar{\pi}\bar{\epsilon}\mu\bar{\epsilon}\mu\bar{\nu}\bar{\rho}\bar{\alpha}\tau\bar{o}$. Ib. v. 156. $\kappa\bar{\alpha}\bar{i} \bar{\rho}\bar{\alpha}\bar{\rho}' \bar{\epsilon}\mu\bar{i}\nu \bar{\epsilon}\bar{i}\bar{\delta}\bar{\eta} \tau\bar{\alpha}\nu - \bar{o}\bar{\lambda}\bar{\rho}\bar{\alpha}\nu$. Similes brevium syllabarum productiones Meineck. ad VII, 84. attulit. De scriptura ambigitur: III, 12. $\bar{\theta}\bar{\alpha}\bar{\sigma}\bar{\alpha}\bar{i} \mu\bar{\alpha}\nu \bar{\theta}\nu\bar{\mu}\bar{\alpha}\lambda\gamma\bar{\epsilon}\varsigma \bar{\epsilon}\mu\bar{i}\nu \bar{\alpha}\chi\bar{o}\varsigma$ ($\bar{\epsilon}\mu\bar{i}\nu$ codd. 3. ap. Gaisf. et Vat. C. Meinek. Ameis. $\bar{\epsilon}\mu\bar{o}\nu \bar{\lambda}\bar{\alpha}\chi\bar{o}\varsigma$ Ahrens.). Praefero vulgatum $\bar{\epsilon}\mu\bar{o}\nu \bar{\alpha}\chi\bar{o}\varsigma$, quod etiam Greg. d. d. Dor. §. LXXV. p. 262. exhibet et Ziegler. revocavit. Ib. v. 49. $\zeta\bar{\alpha}\bar{\lambda}\bar{o}\tau\bar{o}\varsigma \mu\bar{\epsilon}\nu \bar{\epsilon}\mu\bar{i}\nu \delta' \kappa\bar{\tau}\bar{\epsilon}$ (codd. c. 9. P. W. $\bar{\alpha}\bar{\mu}\bar{i}\nu$), de $\bar{\alpha}$ et $\bar{\epsilon}$ permutatis Wordsw. ad XV, 7. bene monuit, quare nihil prohibet, quominus, voce $\mu\bar{\epsilon}\nu$ omissa, h. l. $\bar{\alpha}\bar{\mu}\bar{i}\nu$ scribamus. IX, 14. $\bar{O}\bar{\upsilon}\tau\bar{o} \bar{A}\bar{\lambda}\bar{\phi}\bar{o}\nu\bar{i}\varsigma \bar{\alpha}\bar{i}\bar{\epsilon}\bar{i}\bar{\sigma}\bar{\epsilon}\nu \bar{\epsilon}\mu\bar{i}\nu$, $\bar{o}\bar{\upsilon}\tau\bar{o} \kappa\bar{\tau}\bar{\epsilon}$ (cod. 9. $\bar{\epsilon}\mu\bar{i}\nu$. Laur. $\bar{\eta}\bar{\mu}\bar{i}\nu$). XI, 65. $\bar{\rho}\bar{o}\bar{i}\bar{\mu}\bar{\alpha}\bar{i}\nu\bar{\epsilon}\bar{i}\nu \delta' \bar{\epsilon}\bar{\theta}\bar{\epsilon}\lambda\bar{o}\bar{i}\varsigma \bar{o}\bar{\nu}\nu \bar{\epsilon}\mu\bar{i}\nu \bar{\alpha}\bar{i}\bar{\mu}\bar{\alpha} \kappa\bar{\tau}\bar{\epsilon}$ (codd. 3. $\bar{\epsilon}\mu\bar{o}\bar{i}$, quod ex lege, a Muehlm. p. 81, 2. allata, ferri potest.**).

2) $\bar{E}\mu\bar{o}\bar{i}$ legitur XII, 19. XX, 15. 21. (Brunck. ambobus locis et v. 19. $\bar{\epsilon}\mu\bar{i}\nu$). XXV, 204. 252. XXVII, 43. (Brunck. $\bar{\epsilon}\mu\bar{i}\nu$), in quibus carminibus poeta vel mitiore Dorismo vel epica dialecto utitur, quare VII, 86. $\bar{\epsilon}\bar{\pi}' \bar{\epsilon}\mu\bar{\epsilon}\bar{\upsilon}$ scribendum esse censemus et probamus, quod Reisk. Meinek. Ziegler. alii II, 3. $\bar{\omega}\varsigma \tau\bar{o}\nu \bar{\epsilon}\mu\bar{o}\nu \bar{\beta}\bar{\alpha}\rho\bar{\nu}\bar{\epsilon}\bar{\upsilon}\bar{\nu}\bar{\tau}\bar{\alpha}$ e codd. plurimis et optimis pro vulgato $\bar{\epsilon}\mu\bar{o}\bar{i} \bar{\beta}\bar{\alpha}\rho\bar{\nu}\bar{\epsilon}\bar{\upsilon}\bar{\nu}\bar{\tau}\bar{\alpha}$ (Wordsw. $\bar{\epsilon}\mu\bar{o}\bar{i} \bar{\beta}\bar{\alpha}\rho\bar{\nu} \bar{\nu}\bar{o}\bar{\nu}\bar{\tau}\bar{\alpha}$. Valcken. $\bar{\epsilon}\mu\bar{i}\nu$) receperunt. Nihil vero impedit, quominus cum Zieglero, Ameisio et Ahrensiso XXVII, 57. $\bar{\alpha}\bar{\mu}\bar{\rho}\bar{\epsilon}\chi\bar{o}\nu\bar{\eta}\nu \bar{\rho}\bar{o}\bar{i}\eta\bar{\sigma}\bar{\alpha}\varsigma \bar{\epsilon}\mu\bar{o}\bar{i} \bar{\delta}\bar{\alpha}\kappa\bar{o}\varsigma$ (Schaeferi conjecturam pro $\bar{\epsilon}\mu\bar{o}\nu \delta$, quam etiam Meinek. probat) admittamus, nisi forte Hermannii emendationem in editione novissima Bionis et Moschi, $\bar{\alpha}\bar{\mu}\bar{\rho}\bar{\epsilon}\chi\bar{o}\nu\bar{\alpha}\nu \bar{\rho}\bar{o}\bar{i}\eta\bar{\sigma}\bar{\alpha}\varsigma \bar{\epsilon}\mu\bar{o}\nu \bar{\delta}\bar{\alpha}\kappa\bar{o}\varsigma$ praefers. De XV, 7. vide s. $\bar{\alpha}\bar{\mu}\bar{\mu}\bar{i}\nu$. XXIV, 49. $\bar{\epsilon}\mu\bar{o}\bar{i}$ pronomen possessivum est.

3) $\bar{M}\bar{o}\bar{i}$ his locis codicum auctoritate nititur et ab editoribus receptum est, nisi quod Brunckius, ubi fieri posset, $\bar{\epsilon}\mu\bar{i}\nu$ inculcavit: I, 61. 113. $\bar{\mu}\bar{\alpha}\chi\bar{\epsilon}\nu \mu\bar{o}\bar{i}$ (cod. $\bar{\mu}\bar{\alpha}\chi' \bar{\epsilon}\mu\bar{o}\bar{i}$). II, 1. 4. 65. 95. 145. $\bar{\eta}\bar{\nu}\bar{\theta}\bar{\epsilon} \mu\bar{o}\bar{i}$ (cod. $\bar{\mu}\bar{\epsilon}$. Brunck. $\bar{\eta}\bar{\nu}\bar{\theta}' \bar{\epsilon}\mu\bar{i}\nu$). 149. 154. $\tau\bar{\alpha}\bar{\nu}\tau\bar{\alpha} \mu\bar{o}\bar{i}$ (Br. $\tau\bar{\alpha}\bar{\nu}\tau' \bar{\epsilon}\mu\bar{i}\nu$). 155. III, 1. $\tau\bar{\alpha}\bar{i} \delta\bar{\epsilon} \mu\bar{o}\bar{i} \bar{\alpha}\bar{i}\gamma\bar{\epsilon}\varsigma$ (Br. $\tau\bar{\alpha}\bar{i} \delta' \bar{\epsilon}\mu\bar{i}\nu$). 49. V, 11. 60. 104. $\bar{\epsilon}\bar{\nu}\tau\bar{i} \delta\bar{\epsilon} \mu\bar{o}\bar{i}$ (Br. $\delta' \bar{\epsilon}\mu\bar{i}\nu$). VI, 33. (cod. $\bar{\mu}\bar{\epsilon}$). VII, 45. 103. 118. 128. $\delta' \delta\bar{\epsilon} \mu\bar{o}\bar{i}$ (Br. $\delta' \bar{\epsilon}\mu\bar{i}\nu$). VIII, 6. 53. bis. IX, 9. $\bar{\epsilon}\bar{\nu}\tau\bar{i} \delta\bar{\epsilon} \mu\bar{o}\bar{i}$ (Br. $\delta' \bar{\epsilon}\mu\bar{i}\nu$). 10. 18. 23. 33. X, 24. 32. $\bar{\alpha}\bar{i}\bar{\theta}\bar{\epsilon} \mu\bar{o}\bar{i}$ (Br. $\bar{\alpha}\bar{i}\bar{\theta}' \bar{\epsilon}\mu\bar{i}\nu$). XI, 31. $\bar{o}\bar{\nu}\nu\bar{\epsilon}\kappa\bar{\alpha} \mu\bar{o}\bar{i}$

*) De $\bar{\tau}\bar{\epsilon}\bar{\nu}$ Callim. lav. Pall. 37. v. Ahrens. l. c. p. 252, de $\bar{\epsilon}\bar{i}\nu$ Apoll. d. pron. p. 106. B.

**) Ut sententiam illam de syllaba $\bar{\nu}$ producta diligentius examinemus, etiam $\bar{\tau}\bar{\nu}$ in medium vocabimus. XXI, 28. $\bar{\alpha} \bar{\rho}\bar{\rho}\bar{o}\bar{\nu}\bar{i}\varsigma$ — $\bar{\mu}\bar{\alpha}\kappa\bar{\rho}\bar{\alpha}\nu \tau\bar{\alpha}\nu \nu\bar{\kappa}\bar{\iota}\tau\bar{\alpha} \bar{\rho}\bar{o}\bar{i}\bar{\epsilon}\bar{i} \tau\bar{\nu}$, in versus exitu (sic vulgo; pauci codd. et Schol. $\bar{\rho}\bar{o}\bar{i}\bar{\epsilon}\bar{i}\bar{\nu}\bar{\tau}\bar{i}$, unde Herm. et qui eum secuti sunt $\bar{\rho}\bar{o}\bar{i}\bar{\epsilon}\bar{i} \tau\bar{o}\bar{i}$). Sed encliticum $\bar{\tau}\bar{\nu}$ exstat etiam apud Alcm. fragm. 19. (Bergk. poett. lyrr. p. 544.) $\kappa\bar{\alpha}\bar{i} \tau\bar{\nu} \bar{\epsilon}\bar{i}\gamma\bar{o}\mu\bar{\alpha}\bar{i} \bar{\phi}\bar{\epsilon}\rho\bar{o}\bar{i}\bar{\sigma}\bar{\alpha}$ (in Casaub. pro vulg. $\bar{\tau}\bar{\nu}'$), ut in Pind. P. IV, 36. $\bar{o}\bar{\upsilon}\delta' \bar{\alpha}\bar{\rho}\bar{i}\bar{\theta}\bar{\eta}\bar{\sigma}\bar{\epsilon} \bar{i}\nu$, $\bar{\alpha}\bar{\lambda}\lambda' \kappa\bar{\tau}\bar{\epsilon}$ (Herm. $\bar{i}\nu$, pro vulg. $\bar{\alpha}\bar{\rho}\bar{i}\bar{\theta}\bar{\eta}\bar{\sigma}\bar{\epsilon} \bar{\nu}\bar{i}\nu$), quare cum Gaisf. et Wordsw. $\bar{\rho}\bar{o}\bar{i}\bar{\epsilon}\bar{i} \tau\bar{\nu}$ conservo. Praeterea $\bar{\tau}\bar{\nu}$ consonam praecedit: Theocr. II, II, III, 52. V, 8. 49. 57. 65. 138. X, 31. XI, 29. XV, 109. Ep. I, 3. Callim. h. in Dian. 90. in Cerer. 26. ep. 35. 1. 36. 1. Pind. O. V, 7. VI, 12. XI, 97. XII, 13. P. I, 69. III, 84. IV, 275. VI, 50. N. III, 79. VII, 58. 90. 95. J. IV, 19. $\bar{T}\bar{\nu}$ versus finit Pind. N. VII, 6. Sin vocalis litera sequitur, apud Theocritum $\bar{\tau}\bar{\nu}$ in arsi dactylica producitur: II, 20. III, 33. V, 52. XV, 89. Ep. XVII, 4, sed apud Pindarum semper corripitur: P. I, 29. VIII, 71. N. X, 30. J. V, 3. ut accusativus $\bar{\tau}\bar{\nu}$ Corinn. Catapl. 4. (Bergk. poett. lyrr. p. 811), eodem accusativo apud Theocritum consonam praecedente: XI, 39. 55. 68., quem Ahrens. II p. 254. falso addubitat.

(Br. οὐνεκ' ἐμίν) 47. 51. 53. XV, 35. λέγε μοι (Br. λέγ' ἐμίν). 39. φέρε μοι (Br. φέρ' ἐμίν). 55. ἦτι μοι (Br. δι' ἐμίν). 66. 95. XVI, 19. XX, 19. εἴπατέ μοι (Br. εἴπατ' ἐμίν). 25. ὀμματαί μοι (Br. ὀμμαί ἐμίν). 27. ἔρρεέ μοι (Br. ἔρρει ἐμίν). 28. ἄδὸν δέ μοι (Br. ἄδὸν δ' ἐμίν). XXI, 37. XXIII, 44. τόδε μοι (Br. τόδ' ἐμίν). 45. καλὸς δέ μοι (Br. καλὸς ἐμίν sic!). XXIV, 40. XXV, 34. ἀλλὰ σὺ πέρ μοι ἔνισπε, τό τοι καὶ κέρδιον ἀνιῶ (pro τοι codd. 3. μοι). 47. 177. 236. XXVII, 31. 35. 50. 59. XXIX, 32. Ep. V, 2. Major est dissensio librorum: V, 8. τάν μοι ἔδωκε Λύκιον (codd. 3. τάν μιν). VII, 71. αὐλησεῦντι δέ μοι δύο ποιμένες (δοῖω pro μοι δύο codd. 14. ap. Gaisf. et codd. 4. ap. Ziegler. Ben. V. omisit μοι. Brunck. δ' ἐμίν). X, 14. τοίγαρ τά (τοιγάροι Ahrens.) πρό θνηῶν μοι ἀπό σπόρω ἄσκαλα πάντα (altera codd. pars, quam Gaisf., Jacobs., Wuestem., Wordsw. secuti sunt, μεν exhibet. Scholl. et genitivum et dativum praebent). XXII, 135. καὶ σὺ μὲν ἕμνησά μοι, ἀναξ. Ista lectio ex altero exemplo Aldino, in quo tamen erat ἕμνησέ μοι, fuit efformata et in edd. Gaisf., Wuestem., Wordsw., Ziegler., Ahrensii irrepsit, ut medium pro passivo accipiendum sit, contra quem usum Ameis. adnot. in Theocr. p. 21—26. Progr. 1840. optimo jure disputavit. Quam ob causam cum Meinek. et Ameis. καὶ σὺ μὲν ἕμνησ' ὦ φίλ' ἀναξ (ed. Ald. altera. codd. C. R. 10. Vat. E.) legimus. XXIII, 43. χῶμα δέ μοι κοίλανον (χῶσόν τι Ahrens. sibi finxit), ubi ex sequenti hemistichio: ὃ (Ahr. τό) μὲν κρύψει τὸν ἔρωτα, nonnulli librarii μεν, ὃ ἐμεῦ, μεῦ pro μοι sibi desumsisse videntur. XXIX, 10. ἀλλ' εἴ μοι τι πύθιο νέος (codd. 3. εἰτ' ἐμοί. Brunck. αἴ μοι). — XXV, 276. ἐνθα μοι ἀθανάτων τις ἐπὶ φρεσὶ θῆκε (ἐνθ' ἐμίν codd. 2, ap. Gaisf. et totidem ap. Ziegl. ἐνθ' ἐμιν cod. 10., quamquam carmen epicum est. Brunck. ἐνθ' ἐμοί. Ahrens. ἐνθεν μ' ἀθαν.). Sola vulgata probatur; Ahrensii enim lectio repudianda est, quod μοι apud Theocritum elisionem non patitur. Nam VII, 19. καὶ μ' ἀτρήμας εἶπε σεσαρκῶς vertendum est: me labiis leniter diductis allocutus est. Sex accusativos similes reperies in Dammii Lex. Hom. s. ἔπω. II, 70. καὶ μ' ἅ Θενημιρίδα — κατεύξατο καὶ λιτάνευσεν τὰν πομπὰν θάσασθαι et III, 11. τηνώθε καθεῖλον ὦ μ' ἐκέλεν καθελεῖν τῦ, μ' accusativus est ad infinitivos referendus. Neque probabilis est Scholiastae sententia, qui κῆμ IV, 9. (v. s. accusat.) e καὶ ἐμοί ortam esse putat, locum supra allatum VII, 19. καὶ ἡσύνως μοι εἶπε γελῶν interpretatur et in loco corrupto, XV, 7. ἐμ' ἀποιχεῖς dativum μοί vel ἐμοί reperit. Vide s. ἄμμιν. Quam ob causam IV, 58. εἴπ' ἄγε μὲ Κορύδων potius μὲ cum Meinekio per κράσιν, quam cum plerisque editoribus μ' ὦ per θλίψιν (μ', ὦ Ziegleri absurdum esse, Schmidt. Zeitschr. f. Gymnasialw. 1850. IV, p. 623. contendit), scribendum putamus. Atqui μὲ revera ex μοί et ὦ conglutinatum esse, exempla demonstrant, II, 149. κῆμ' ἐμοί IV, 1. εἰπέ μοι ἅ K., XXV, 177. εἴπ' ἄγε νῦν μοι πρώτον et quod etiam IV, 58. εἴπ' ἄγε μοι vulgo legebatur. De hac crasi conf. Butt. §. 29. A. 4. Exclamations οἴμοι et ὦμοι h. l. silentio transimus.

Accusativus ἐμέ et με est.

1) Ἐμέ legitur: V, 68. 148. XIV, 8. XXIV, 35. — XXI, 50. vero pro vulgato ἄρ' ἐμέ νίξεις; nunc, Hermanno praeeunte, in optimis edd. ἡρέμ' ἐννῆα (leniter pupugi) conjectura constitutum est. XXV, 215. εἴ μιν ἐξαθήρησαιμι, πάρος γ' ἐμέ κείνον ἰδέσθαι, quae vulgata lectio legibus, infra de enclisi afferendis, convenientior est, quam πάρος τί με κείνον κτε (τί μ' ἐκείνον Vatt. A. C.), ut Meinek. et Ahrens scribunt. — Ἐμ', ultima syllaba ante vocalem elisa, reperitur: II, 23. V, 82. XXIX, 11. XII, 8. τόσσον ἐμ' εὐφρηνας (Laur. τόσσον μ' εὐφρηνας). XXV, 258. πρὶν γ' ἐμ' ἰκέσθαι (Paris. 10. Vat. E. Conf. Herm. ad Orphic. p. 700), Ahrens. vulgatam πρὶν ἐμ' ἰκέσθαι retinuit, quamquam productio vocis πρὶν in arsi quinti dactyli vix ferri potest. XXVII, 2. μᾶλλον ἐμ' ἄδε Ἐλένα τὸν βωκόλον ἐστὶ φιλεῦσα, quem locum variis tentatum emendationibus (Reisk. μᾶλλον ἐμὸν) δ' Ἐλ. Wordsw. ἐμὰ δ'. Koehl. εἴτ' ἦδε. Ameis. ἐλοῖσ' Ἐλ. Ziegler. et Ahrens. ἐκοῖσ' Ἐλ., codice Mediol. ἔδοῖς praebente) Herm. (Bio et Mosch. p. 90.) recte sic restituit μᾶλλον ἐκοῖσ' Ἐλένα τὸν βωκόλον ἔσχε φιλεῦσα. Denique κῆμ'ε, crasi ex καὶ et ἐμέ ortum, exstat: II, 159. IV, 4. (Kiessl. καί με). V, 90.

VII, 37. 92. XXIX, 24. Ad IV, 9. κῆμ' ἔφαθ' ὁ μᾶτηρ Πολυδεύκης εἶμεν ἀμείνω, Schol. docet, τοῦτο ἀμφίβολον, ἢ τὸν Αἰγωνα ἔφη κρείττονα τοῦ Πολυδεύκης, ἢ ἐμέ· τὸ γὰρ κῆμ' ἔφαθ' δύναται εἶναι καὶ ἐμοὶ ἔφη, sed egregie erravit; orationis enim contextus demonstrat, Corydonem matris iudicium de se ipso ironice proferre. Conf. Wuestem. ad h. l. De κῆμέ VIII, 72. (Ahrens. κῆμ', vulgo κᾶμ') v. i. sub crasi.

2) Μέ omnes libri his exhibent locis: II, 9. 40. 85. 96. 114. 116. 131. III, 7. 9. 17. 19. 21. 28. V, 13. 35. 135. VI, 34. 40. VII, 56. VIII, 85. XI, 22. 23. 67. 69. XV, 52. XVI, 9. XVII, 66. XX, 3. 10. 17. 18. 20. 30. 31. XXI, 61. XXII, 57. 61. XXIII, 37. 39. 40. bis. 41. XXV, 44. 193. XXVII, 11. 34. 51. XXIX, 36. Ep. IV, 14. Non minus certa est scriptura vulgata III, 35. τὰν με καὶ ἄ — Ἐριθανίς — αἰτεῖ (K. μοι), V, 80. ταὶ Μῶσαι με φιλεῦντι (a. μοι), XXIII, 42. εἶγε διαλλάξας με φιλάσεις, quod quidem ad με pertinet, quum codd. et edd. in ceteris verbis mire variant. Tum duobus locis lectio inter μέ et μέν fluctuat, sed non est quod V, 132. ὅτι μὲ πρᾶν οὐκ ἐφίλασεν (codd. 3. μὲν) productio brevis syllabae sequente muta cum liquida offendat, quum saepissime reperitur (conf. Wordsw. ad VIII, 51.), et XI, 77. πολλαὶ συμπαισδέν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται (A. μὲν) sensus et metrum με postulant. Reperimus etiam γέ pro μέ: VI, 31. ταῦτα δ' ἴσως ἐσορεῦσα ποιεῦντά με (K. γε. cod. 9. με omisit) et VIII, 24. ἐπεὶ κάλαμὸς με διασχιθεὶς διέτμαζεν, qui locus multo graviorem habet dubitationem. Vulgatum μέ (quod est in Ben. R. Vatt. A. B. Medic. 16. Mediol. 1. et marg. Palat. — cod. f. τε. cod. k. δέ. ceteri γε) Meinek., Hermanno monente, recte restituit; verte enim: quoniam calamus scissus me laesit; minus tamen placet ἔ apud Ahrensium, quod, quum ad praecedens δάκτυλον referendum esset, orationis simplicitati non convenit. Nonnullis vero locis dubium videri potest, utrum μέ an μ' scribendum sit: IV, 40. ὅς με λέλογγη (sic. codd. P. W. 10. Medic. Mediol. 1. 2. Kiessl. Boissonad. Meinek. ὅς μ' ἐλελόγη codd. 2. sec. XIV, με λέλογγεν cod. A. vetustus et Wordsw. μ' ἐλελόγηι vulgo. Gaisf. et Jacobs. με λελόγηι Ziegl. Ameis. Ahrens.). Mihi quoque h. l. praesens, quod dicunt Syracusanum, genuinum videtur idemque cum Meinekio λελόγηι scribo, quaestionem intricatam de trope terminationis εἰ verborum barytonorum in η. ne a proposito longius aberrem, intactam relinquens, XIV, 21. τίν' ἔχειν με δοκεῖς νοῦν; ubi non video, cur Valeken., Gaisf. alii e codd. 2. (et Mediol. 2.) iisque recentioribus μ' ἐδόκεις receperint, quum sententia δοκεῖς requiratur. XXIV, 68. μηδ' — αἰδόμενός μὲ κρύπτε i. e. neve — reverens me ceta. Codd. omnes ἐμέ, a Wuestem., Wordsw. et Ahrens. probatum, exhibent, sed quum pron. orthotonon locum habere non possit, Meinekii correctio, qui με ut V, 132. productum praefert, non displicet, nihilque opus est emendatione Ziegleri μ' ἐπίκρυπτε. Contra formam, litera ε̄ elisa, integro accusativo praeoptamus his locis: XI, 54. ὦμοι, δὲ οὐκ' ἐτεκέν μ' ἄ μᾶτηρ κτε (codd. 3. boni ἐτεκέ με), quum metrum laboret, tum articulus h. l. pronominis possessivi vim habet ideoque omitti non potest. Conf. Ameis. d. art. usu p. 16. Progr. 1846. XX, 1. Εὐνείκα μ' ἐγέλαξε (Vat. με γέλαξε) et XXVII, 21. πολλοὶ μ' ἐμῶντο (vulgo με μῶντο) μ' scribendum est, quod verbum in idylliis, ut ita dicam Doricis, sine causa sontica augmento non caret. Inter omnes vero scriptio μ' constat, nisi quod Brunckius pro more suo pronomen orthotonon obtrusit: II, 70. 112. 127. III, 6. 11. IV, 50. 51. V, 85. VI, 22. 27. VII, 19. VIII, 10. 64. X, 19. XI, 36. XVIII, 48. XXIX, 4. II, 124. καὶ μ' εἰ μέν (Brunck. κῆμ' αἰ μέν), III, 39. καὶ κέ μ' ἴσως (Is. Vossius αἰκ' εἰ ἴσως). XX, 2. καὶ μ' ἐπικροτομέοισα (Br. κῆμ' ἐπικ.). Ib. v. 12. καὶ μ' ἀπὸ τᾶς κτε (Br. κῆμ'). XXV, 205. κτεῖναι δέ μ' ἐφίετο θηρίον (Br. δ' εἰμ'). Ib. v. 241. ὁ δέ μ' εἶδε (Br. ὁ δ' εἰμ'). Sed III, 53. καὶ τοὶ λύκοι ὧδε μ' ἐδονται, cod. optimus μ' male omisit. XX, 15. καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν (codd. 3. et edd. vett. ap. Gaisf. codd. 2. ap. Ziegl. μέγ' ἐλεξεν, cod. μέγ' ἐλαξεν) vulgata lectio ad puellae h. l. adumbratae imaginem accommodatior est, quam μέγ' ἐλεξεν. Ib. v. 31. τὰ δ' ἀστικά μ' οὐκ ἐφίλασεν cum Ameisio et Ahrensio lego, quae lectio vulgatae proxime accedit, criticis aliis alia molientibus (e. c. Ziegl. ἀστικά),

quae transcribere non vacat. Similiter XXI, 25. *μη λαθόμεν; τί τὸ χοῆμα;* vera videtur Hermannii conjectura, *μη λάθε μὲ; ἢ τι κτέ;* quae Meinekio probante a Zieglero et Ameisio recepta est, quamquam vulgatam etiam Schol. praebet. Pro *οὐ μ' αἰτιὸν κτέ* V, 14, quod huc non pertinet, nunc recte legitur *οὐ μάν, οὐ κτέ.* —

Quae de enclisi adnotanda sunt, uno in conspectu infra videbimus.

Quod ad crasin pertinet, quum *μῶ* IV, 58. jam anticipatum sit, ceteras formas alii loco reservaremus, nisi Ameisii industria et doctrina spem hujus Lexici ad finem perducendi praecidisset. Crasin Doricam in vocibus *κῆγῶ, κῆγῶν, κῆμέ* comparentem J. Fl. Lobeck. in dissert. gramm. de synaloephe p. 27. sqq. (coll. Ahrens. II, §. 27. p. 220 sq.) accurate disputavit. In editione Meinekiana *κῆγῶ* exstat: V, 96. 122. VII, 50. VIII, 21. IX, 15. XXIX, 3. in edd. Ziegleri et Ameisii etiam II, 118. V, 142. VII, 91. XI, 79. XIV, 12. 55. Ep. V, 2. ubi Meinek. *κῆγῶν* habet, in quo omnes edd. consentiunt IX, 8. XI, 71. XXI, 45.; sed IX, 15. solus Ahrens. *κῆγῶν* e codd. 5. recepit. Fortasse *κῆγῶν* omnibus locis scribendum esse, jam supra monuimus. *Κῆμέ* II, 159. IV, 4. 9. V, 90. VII, 37. 92. VIII, 72. XXIX, 24. — Forma *κᾶγῶ* a singulis tantum codicibus exhibetur V, 122. Ben. R. VII, 50. cod. S. sec. XIII. VIII, 21. Laur. Ep. V, 2. Vat., quare ab editoribus jure rejecta est. Quo mirabilius est,* quod codd. fere omnes VIII, 72. *κᾶμ'* (Vatt. B. C. Wintert. *κῆμ'*) comprobant; recte igitur *κῆμέ* (Ahrens. *κῆμ'*), quod Hermanno debetur, ascitum est. Novae formae, *κῆγῶναι* II, 118. (num hic latet *ἐγῶναι*?), *κῆγγῶν* V, 142. *κ' γῶ* ib. v. 122., quas in Jacobsii apparatu critico reperimus, adhuc nullius momenti sunt. — *ῶγῶ* II, 54. *ῶγῶ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω* (Laur. *ῶγῶ*. Ott. *ῶγῶ*. Vat. *ῶγῶ*. *ῶγῶν*. Brunck. *ῶγῶν*. Gaisf., Jacobs., Geel., Wuestem., Wordsw. *ῶγῶ*) ex ὀ et *ἐγῶ* secundum leges severioris Doridis coaluit. Conf. Schol. ad h. l. Ahrens. II. p. 222; Ameis. vero (de art. usu p. 13. Progr. 1846.) h. l. de articulo perperam cogitavit.

Dualis. De raro hujus numeri usu apud Dorienses conf. Ahrens. II. p. 222. sq. Etiam apud Theocritum, praeter VIII, 3. 4. in idylliis severiore Dorismo conscriptis dualem non reperimus; nam XV, 124. vel *αἰετοί-φέροντες* e paucis codicibus (Schol. *αἰετώ, αἰετοί*) recipiendum, vel Eldickii emendatio *αἰετῶ-φέροντος* admittenda est. Formis pronominis primae personae** (Ahrens. II. p. 257.), quas nunquam esse encliticas, docet Apollon. d. pron. p. 109. B. (conf. Lehrs. quaestt. epp. p. 123.), Theocritus tribus locis utitur, et nominativo quidem XXII, 175. *νῶϊ δ' ἐγὼ Κίστιω τς διακρινόμεθ'*, ubi codd. ceterum variantes in vocabulo *νῶϊ* consentiunt, tum dativo XII, 11. *εἶθ' ὀμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἐρωτες Νῶϊν*. Sed XXII, 166. *τοῦτον μὲν ἐάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν Νῶϊ γάμον*, quum metrum *νῶϊν* (Vat. A.) non patiat, ad Schaeferi correctionem *τοῦτον — νῶϊ γάμον* (conf. Bergk. Rhein. Mus. f. Philol. VI, 1. p. 36.), quam Ziegler. probavit et Ahrens. recepit, confugiamus necesse est; nam *νῶϊ* dativum esse Scholiastae (*νῶϊ, ἡμῶν*) non concedimus et Ameisii emendatio *ἄμμι* nimis violenta est.

Pluralis nominativus Doricus *ἄμές* (Ahrens. II. p. 30. 39. 137. 174. 258.) apud Theocritum non invenitur, neque *ἑμές*, quem primus Ziegler. V, 111. ex uno cod. recepit. Sed poeta, uno loco excepto, quo *ἡμεῖς* legitur, XXV, 32. constanter utitur forma Aeolica *ἄμμες* (de qua disserit Ahrens. I. p. 15. 21. 28. 52. 84. 124.) V, 67. XIV, 48. XVI, 4. XVIII, 22. et *κᾶμμες* (Buttm. §. 29. A. 18.) XVIII, 56. XXIX, 30. — XIV, 20. *ἄμμες μὲν φρονεῖντες* (cod. *ἄμμιν*) et XV, 132. *ἄμμες νιν οἰσεῖμες* (codd. 2. *ἡμες*) singuli libri pro *ἄμμες* habent *ἄμες*, quod Choerob. in Cram. An. II. 217. 14. (Et. G. 243, 18.) Ahrensio improbante, Doricum vocat. XVIII, 39. *ἄμμες δ' ἐς δρόμον — ἐρפוῦμες* (*ἄμμε*. A. h. Vatt. B. F. *ἄμμε* de Vat.

*) Nam eadem erasis non inest in *κᾶμμες* XVIII, 56. XXIX, 30. *κᾶμμε* XXIX, 2. et *κᾶμῖν* V, 106. XIV, 27., sed hae formae per elisionem ortae sunt.

**) Dualis pronominis secundae personae exstat XXII, 166. 169, tertiae personae nusquam.

ap. Jacobs. ἄμμα κ. ἄμμ' ἐς Vat. C.); nunc in omnibus editionibus ἄμμες legitur, quod etiam Schol. praebet.

Genitivus ἀμέων et ἀμῶν sonat. Ahrens. II, p. 258. — 1) Ἀμέων VIII, 25. τίς ἐπάκοος ἔσσειται ἀμέων (sic codd. 3. boni ap. Gaisf. et codd. 3. ap. Ziegler. vulgo ἀμῶν, codd. 2. ἀμέων, cod. ἀμμέων, codd. 4. ἡμέων, edd. 4. ἡμῶν, cod. ἡμῶν), qua ex turba elucet, legitimam formam ἀμέων, h. l. synizesi pronuntiandam (conf. Muehlm. l. c. p. 93.), librariis imperitis difficultates movisse. — 2) Ἀμῶν, quem etiam genitivum pronominis possessivi ἀμός (i. q. ἡμέτερος)* esse posse Apollon. d. pron. p. 121. B. docet, apud Theocritum quidem ad pronomen personale pertinet. II, 158. ἀμῶν δὲ λέλασται; i. e. et nostri oblitus est? (Vatt. A. B. ἡμῶν. Kiessl. ἀμέων). XV, 68. ἀπρὶξ ἔχεν Εὐνόα ἀμῶν (Medic. δμῶς. Mediol. I. δμῶα. Valcken. probabiliter ἀμέων). Ib. v. 94. ὃς ἀμῶν καρτερὸς εἶη (Valcken. ἀμέων). Praeterea formam ἀμῶν loci apud Ahrensium l. c., quibus Pythagoreorum testimonia in Stob. flor. et eccl. addere possemus, adfatim tuentur.

Dativi tres formas diversas reperimus, ἄμμι vel ἄμμιν, ἀμῖν et ἀμῖν, quarta enim ἡμῖν, quae XVIII, 28. et XXII, 147. (Vatt. A. C.) vulgo legebatur, a Theocriti carminibus nunc abest. In universum conf. Ahrens. I, p. 125. II, p. 259. (omisit Schol. Theocr. I, 101). Valcken. ad Adon. p. 236. sq. Skrzeczka in Jahn. N. Jabrb. 1832. p. 541—558.

1) Ἀμμι et ἄμμιν, Aeolica jure vocata, eodem accentu ἐγκλιτικῶς et ὀρθοτόνως pronuntiarī, Apollon. d. pron. p. 123. C. docet. Conf. Skrzeczka l. c. p. 548. Ἀμμι, consona sequente, legitur: I, 102. ἄμμι δεδύκειν (Mediol. I. ἄμμιν) et X, 38. ἡ καλὰς ἄμμι ποιῶν ἐλελήθη βῶκος ἀοιδός (plurimi codd. ἄμμε, sic Gaisf., Jacobs., Wuestem., Geel., Wordsw.). Et ἄμμι et ἄμμε e ratione grammatica bene se habet, prout pronomen ad ποιῶν vel ad ἐλελήθη referri velis, sed illud praefero; transfero enim: profecto bubulcus pulchra carmina nobis clam fecit. — Ἀμμιν, vocali sequente, in omnibus libris est: II, 14. 66. XV, 59. XXVII, 17. (conf. ad hunc versum Meinek. et Ziegler., quem Herm. transposuit) et XXVIII, 3. Dissensus comparet II, 35. ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρόνται (Harl. ἀμιν) XV, 17. κῆνθε (Ziegl. ἡνθε) φέρων ἄλλας ἄμμιν, ἀνὴρ κτε (Vat. C. ἀμιν. Medic. ἡμμιν). Ib. v. 76. φλέβεται Εὐνόα ἄμμιν ἄγ' κτε (Medic. ἄμμιν μετέσο. Mediol. I. ἄμιν ἐγών). XXV, 179. δ' ἄμμιν ἀκονόντεσσιν ἔειπεν (vulgo ἄμμιν. Vatt. A. C. E. et codd. 2. ap. Gaisf. ἡμῖν, edd. vett. 4. ἡμμιν, edd. Flor. Rom. et Brunck. ἡμιν, Ziegler., Ameis., Ahrens. ἡμῖν). Si Theocritus h. l. vulgari forma inclinata usus esset, quod parum credibile est, eam cum Brunckio ἡμιν, non ἡμῖν, scribendam fuisse, Skrzeczka l. c. et Ellendt. lex. Soph. I, p. 477. sqq. luce clarius ostenderunt; nos quidem in ἄμμιν, quod plurimi codd. habent, conquiescimus. Huc etiam locus fere desperatus pertinere videtur, quem Meinek. sic exarat: XV, 7, τὸ δ' ἐκαστέρῳ ἐμ' ἀποικέϊς. Ex omnibus enim emendationibus (e. c. Wordsw. ἐκαστοτέρῳ ἐμ' ἀπ'. Ziegler. ἐκαστατέρῳ μιν ἀπ. Ameis. codicum lectionem ἐκαστοτέρῳ ἐμ' pro ἐμέ frustra defendit) ea tantum placet, quam Valcken. ad Adon. p. 234. proposuit, ἐκαστέρῳ ἄμμιν ἀπ. — In versus exitu ἄμμιν legitur V, 25. τάδε γ' ἔσσειται ἐξ ἴσων ἄμμιν (ἀμῖν Mediol. I.) et I, 15. οὐ θέμις ἄμμιν (Harl. ἀμμι), ubi Brunck. contra constantem usum ἄμμι scripsit. — Ἀμμιν uno tantum loco conso-

*) Hoc pronomen apud Theocritum sublestae est fidei; nam II, 146. μάτηρ τὰς ἀμᾶς ἀλητοῖδος (codd. fere omnes τὰς (γε) ἐμᾶς, Scholl. ad v. 142. τῆς ἐμῆς) edd. recentiores e cod. S., ceterum bono (Medic. 16. ap. Ziegl.) ἀμᾶς recipere vix debuerunt, et emendationes vel τὰς ἐμᾶς ἀλητοῖδος (Herm.) vel τὰς Σαμῆας (Lobeck. Parall. p. 228. N. 9.), quidquid Ameis. adnot. in Theocr. p. 17. contra dixit, admodum placent. V, 103. αὐτὸν φραγμὸν ὑπερπαθῆτε τὸν ἄμῶν, (ἀμῶν Ziegler. Ameis. Ahrens.), si Gaisfordio fides habenda est, codd. 4. ἐμῶν, ceteri ἄμῶν (α) praebent, si Jacobsio credis, cod. Laur. ἀμῶν, ceteri ἄμῶν (α) habent. Ziegler. huic loco novam lucem non admovit, nisi quod e duobus codd. ἐμῶν adnotavit, ut Wordsw. e Barocc. Phillips. Ἀμός, quod Schol. XXII 69. legebat (codd. 4. ἀμός) ex edd. recentioribus evanuit.

nam praecedit, VII, 126. ἄμμιν δ' ἄσχηλα τε μέλοι (Ben. R. ἄμμι), quod, nisi codd. in hac scriptura conspirarent, in ἄμιν (ib. v. 145.) mutarem.

2) Dativorum ἄμιν et ἄμιν, quorum uterque orthotonumenes Doricus est (Apollon. d. pron. p. 123. B. coll. synt. p. 127. 11. Choerob. in Cram. An. II. p. 216. 12. ubi ἄμιν pro ἄμιν legendum est. Lehrs. quaestt. epp. p. 109), in altero terminatio producitur, in altero corripitur*). Apollonii enim praeceptum (d. pron. p. 123.) ἡ ἄμιν Δωρικῆ ἐγκλινομένη ἀστέλλει τὸ ἰ, ἐν οἷς προπερισπᾶται, αἱ γὰρ ἄμιν τούτων μέλοι δξίνουμέν τε (rectius δξίνουμέν δέ) ἄμιν δ' ὑπανλήσει μέλος κιλ., Ahrensi II, p. 259. sq. et Skrzeczka observv. in Apoll. p. 22. adversantibus, sic intelligo: Doricum ἄμιν, si inclinatur, ἄμιν scribendum est, ἄμιν vero δξίνουμένως exaratur, quod encliticum non est. — Ἄμιν vocalem praecedit, syllaba ἰν thesis dactylicae locum tenente, V, 106. χάμιν ἐντὶ κίων, et VIII, 13. καὶ τίνα θηομένεσθ' ὅτις ἄμιν ἄρκιος εἴη; Hanc librorum scriptionem, Meinekio praeeunte, Ziegler., Ameis. et Ahrensi restituerunt, codd. vero, cetera quoque verba variantes, praeter ἄμιν etiam ἄμμιν, χάμμιν, χάμιν, ἄμιν, ἄμμίν, ἡμίν exhibent. — Quum syllaba ἰν VII, 145. μάλα Δαυφίλεως ἄμιν ἐκκλίνδετο in arsi dactylica compareat, metrum quidem vulgatum ἄμμιν (sic Wordsw.) patitur, sed edd. recentiores illam Valckenarii emendationem, cui Mediol. I. praesidio est (K. Vat. ἄμιν. Palat. ἄμιν) jure receperunt, quod ἄμμιν, ultima ante vocalem producta, apud Theocritum non reperimus. — Tum ἄμιν versum claudit XI, 7. ὁ Κίκλωψ ὁ παρ' ἄμιν (Valeken. librorum lectionem pro vulg. ἡμίν revocavit). XVIII, 28. Ἐλένα διεφαίνετ' ἐν ἄμιν (codd. ap. Gaisf. ἄμιν. C. ἄμιν. codd. ap. Ziegl. ἡμίν), quo loco conjecturis vexatissimo vulgo ἡμίν legebatur, ἄμιν vero, quod omnes edd. rec. habent, Brunckio debetur. — Denique ἄμιν consonam antecedit XIII, 1. 3. XIV, 27. VII, 11. οἷδὲ τὸ σᾶμα Ἄμιν τὸ Βρασίλα κατεφαίνετο (Gaisf. ἄμιν. Jacobs. ἄμιν. Valeken. ad Adon. p. 236. aut ἄμιν aut ἄμιν. Vat. B. Palat. ἄμιν. edd. rec. ἄμιν). XXII, 147. ἄμιν τοι Λεύκιππος κίε et v. 148. ἄμιν γάμος οἷτος ἐν ὄρκω, ubi edd. vet. ἡμίν habent, critici recentiores, Ahrensi excepto, e codicibus ἄμιν restituerunt. Nisi putarem, Ahrensi sententiam mutasse, qui II. p. 260. docet, ἄμιν et ὄμιν in Doricis edendum esse, ubicunque de ultima producta non constet; at ne productam quidem circumflecti vel necesse esse vel probabile; quum in ejus editione Bucolicorum praeter duos locos carminis XXII, (ἡμίν) legamus ἄμιν, asserrem etiam ἄμιν Callim. h. in Cer. 122. Ep. 49, 7. et apud Pythagoreos duodecies repertum.

3) Ἄμιν duobus locis, quibus exstat, Grammaticorum testimonium satis tuetur. VII, 2. σὶν καὶ τρίτος ἄμιν Ἀμόντας (Medic. 16. vel S. ἄμιν. cod. Paris. ἄμιν. vulgo ἄμμιν, sic Wordsw. et Ziegler.) Apollou. synt. p. 127. d. pron. p. 52. C. Lehrs. quaestt. epp. p. 109. Ameis. in Jahn. N. Jahrbh. XLV. a. 1845. p. 143. Ibid. v. 135. πολλαὶ δ' ἄμιν ἵπεσθε κατὰ κρατὶς δονέοντο (codd. et edd. ἄμμιν. Wordsw. et Ziegler.). Eustath. ad II. ῥ' p. 1151, 10. Conf. Ahrens. I. c.**).

Accusativus plerumque est Aeolicus (conf. Ahrens. I. p. 125.); omnes enim libri ἄμμε exhibent: V, 61, VIII, 25. et XV, 75. Sed XXIX, 2. κάμμεσ γοῆ μεθύοντασ ἀλαθέασ ἄμμεται (Et. G. 45, 18. ἄμμεσ πλώσει αἰμαίικῃ) formam κάμμεσ Gaisf., Jacobs., Wuestem., Wordsw. religiosius conservarunt, Th. Briggs. in κάμμεσ mutavit et Brunck. quem edd. rec. secuti sunt, in κάμμε recte emendavit. Restat locus XI, 42. ἀλλ' ἀφίκεν τὸ ποτ' ἄμμε, tanta lectionum farragine obstructus, ut editorum quisque eam, quae placeat, eligere possit (ποτὶ με, ποτ'

*) Similiter poeta utitur accusativis Iae declinationis in ἄσ et ἄς exeuntibus, accusativis IIae declin. in ωσ, (ουσ) et οσ cadentibus, in verbis III personis ησ (εἰσ) et εσ et infinitivis ην (ειν), et εν terminatis.

**) Locis, quos Ahrens. affert, adde: Pind. fragm. 49, 1. (Dissen. Dithyr. 7. Bergk. Dithyr. 50) παρ' ἄμιν (Boeckh. et Dissen. ἄμμιν Bergk. παρὰ μιν). Tim. Loer. ed. Gelder. II. p. 100. c. (vulgo ἄμμιν). Vox barbara ἄμιν Pind. fragm. 171, 2. (Bergk. 153, 2.) recte videtur mutata in ἄμμιν.

ἐμέ, ποῦ ἐμέ, ποῦ μέ, ποῦ ἀμέ, ποῦ ἀμά, ποῦ ἄμα, ποῦ ἄμας, ποῦ ἄμας, ποῦ ἄμας P. ποῦ ἄμας Medic. Medioll. 1. 2.). Sed liquere videtur, scriptionem ποῦ ἄμας, quam Brunck., Kiessl., Boisson., Ziegler., Ameis., Ahrens. receperunt, genuinam esse, quamquam haec forma Dorica (Apollon. d. pron. p. 127. A. Greg. Cor. d. d. Dor. §. LI. p. 237. Conf. Ahrens. II, p. 261.) apud Theocritum hoc unico loco exstat, ut apud Timaeum Loer. duobus 15. p. 103. a. b., ubi Stallb. et Ast. ἀμέ pro vulgato ἄμας reposuerunt.

De pronomini enclisi mihi scribenti Lehrs. (quaest. epp. C. III. veterum praecepta de enclisi) dux et patronus est. Inter formas Theocriteas orthotonumenis adscribendae sunt, ἐμεῦ, ἐμεῖο, ἐμίν, ἐμοί, ἐμέ, ἐμῶν, ἀμέων, ἀμίν, ἀμίν, ἀμέ, encliticis vero μεῦ, μοί, μέ (ἄμειον et ἄμιν nondum exstant). Ἄμιν (v) et ἄμας quum, accentu et formis non mutatis, et orthotonumena et enclitica sint, haec in quaestione silentio transibo.

Pronominis orthotonesis vel inclinatio pendet

1) a positione.

a) Pronomen ab orationis initio positum semper orthotonon est (Lehrs. l. c. p. 107. sq.): XX, 15. ἐμοί δ' ἄφαρ ἔξεσεν αἶμα. IX, 5. ἐμίν δέ τὸ βωκολιάσδεν. Ib. v. 32. ἐμίν δ' ἄ Μῶσα καὶ ἰθά (φίλα). XI, 2. et XIV, 7. ἐμίν δοκεῖ, recte enim Ziegler., Ameis., Ahrens. commatis incluserunt. XIV, 8. ἐμέ δ' ἄ χαρίεσσα Κυνίσκα ἰβρίσδει. XXIV, 35. ἐμέ γὰρ δέος ἴσχει δακνηρόν. II, 158. ἀμῶν δὲ λέλασται. XXII, 147. ἀμίν τοι Λεύκιππος εἰς ἔδνωσε θύγατρας et ib. v. 148. ἀμίν γάμος οὗτος ἐν ὄρκῳ. Huc pertinet etiam pronomen, quod versum incipit, VII, 11. οὐδὲ τὸ σῆμα Ἀμίν τὸ Βρασίλα κατεφαίνετο, quodque vocativum sequitur (conf. Lehrs. l. c. p. 108. sq.) III, 3. Τίτνρ', ἐμίν τὸ καλὸν περιλαμῆνε.

b) Post praepositiones pronomina enclisin respuunt (Lehrs. l. c. p. 109. sq.): ἐπ' ἐμεῦ (ἐμοί) VII, 86. ἐξ ἐμεῦ XVI, 21. XXII, 61. ἀπ' ἐμεῦ XX, 10. ἀπ' ἐμεῖο XX, 2. ἐπ' ἐμοί XXV, 252. παρ' ἐμίν II, 156. VI, 37. XI, 44. XIV, 14. σὺν ἐμίν XI, 65. ἐπ' ἐμίν XV, 72. παρ' ἀμίν XI, 7. ἐν ἀμίν XVIII, 28. ποῦ ἄμα XI, 42. Sed VII, 2. σὺν καὶ τρίτος ἀμίν prae-positionem σὺν, sequente καὶ ab initio periodi positam, adverbii locum tenere, Ameisio (Adnott. in Theocr. p. 39. Progr. 1840.) non concedes. V. s. Huic regulae adversatur ὑπέρ μου XI, 68. quod μεν in codicibus circumflexo perperam notatur. Conf. εἰς με et πρὸς με apud Lehrs. l. c. p. 110.

Praepositionibus Lehrs. l. c. p. 111. conjunctiones (puta ἔνεκα, καὶ) subjungit, quae rectam sibi postulant pronomini formam, si ad casum feruntur. Ejusmodi apud Theocritum legimus κῆμέ, ubi καὶ significat etiam. IV, 9. κῆμ' ἔφαθ' ἄ μάτηρ Πολυδεύκεος εἶμεν ἀμείνω. V, 90. κῆμέ γὰρ ὁ Κραΐδας — ἐκμαίνει. VII, 37. κῆμέ λέγοντι πάντες ἀοιδὸν — ἄριστον. Ib. v. 92. Νύμφαι κῆμέ δίδαξαν — βωκολέοντα. VIII, 72. κῆμέ γὰρ — κόρα — καλὸν ἦμεν ἔφασκεν. XXIX, 24. κῆμέ μαλθακὸν ἐξεποίησε σιδαιρέω. Tum χάμιν V, 106. χάμιν ἐντὶ κῶν φιλοποῖμιος et XIV, 27. χάμιν τοῦτο δὲ ὄτῳς ἔγεντο. Exstant vero duo loci, quibus codd. κῆμέ exhibent, quamquam καὶ ad casum aperte non referendum est. Quam ob causam IV, 4. ἀλλ' ὁ γέρον ὑφίητι τὰ μωσχία κῆμέ φυλάσσει i. e. et me observat, Kiessl. pro κῆμέ scripsisse videtur καὶ με, sed intactum reliquit II, 159. αἰ δ' ἔτι κῆμέ Ἀντιῆ (Ameis. in adnott. αἰ δὲ τι καὶ με λυπεῖ), ubi καὶ ad ἔτι pertinet et per hyperbaton cum ἐμέ conjunctum est. Sed hi loci, ubi sine dubio rectius scribitur καὶ με, nos non inducunt, ut cum Brunckio pro καὶ μ' II, 124. κῆμ' scribamus et καὶ μ' II, 70. 112. V, 85. VII, 19. XX, 12. in κῆμ' mutemus. — Καὶ et pronomen orthotonon conjunctione γὰρ divulsa sunt: V, 82. καὶ γὰρ ἐμ' ὑπόλλων φιλέει μέγα et XX, 21. καὶ γὰρ ἐμοὶ τὸ πάροιδεν ἐπ' ἀνδρῶν ἀδύ τι κάλλος.

c) Optimo jure Lehrs. l. c. p. 109. obiter tantum tetigit legem Apollonii, synt. II. p. 128, 25. ἀδύνατόν ἐστιν ἐπινοῆσαι ἐγκλιτικὴν πρὸς ῥήματος τοῦ πρὸς ὃ ποιεῖται τὴν σύνταξιν, quam explanat exemplis ἔγραψά σοι λαλῆσαι Ἀπολλωνίω, ubi σοι ex ἔγραψα pendet, τίπτω σε et

σὲ τύπτω (p. 127.), δός μοι et ἐμοὶ δός (p. 128.); nam innumeris fere exceptionibus laborat. Attamen, quum aliam orthotonesis causam ignorem, haec afferam exempla. XVI, 73. ὃς ἐμεῦ κεχαρήσει ἀοιδοῦ. XXV, 204. τὸν μὲν ἐμοὶ πρῶτιστα τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον. XXV, 258. πέσον δ' ὄγε πρὶν γ' ἐμ' ἰκέσθαι. IV, 30. δῶρον ἐμὶν νῦν ἔλειπεν. II, 23. Δέλιφις ἐμ' ἀνίασεν. XXIX, 11. τῷ καὶ λῳῖον αὐτὸς ἔχων ἐμ' ἐπαινέσας. Pronomen vero adjectivum, ex quo pendet, praecedit: IV, 39. ὅσον αἴγες ἐμὶν φίλαι, ὅσον ἀπέσβας. V, 18. αἶτ' ἐμὶν Ἰλαοὶ τε καὶ εὐμενέες τελέθουεν et XV, 94. ὃς ἀμῶν καρτερὸς εἶη.

2) Pronominis orthotonesis vel enclisis pendet a significatione. (Lehrs. l. c. p. 111. sqq.)

a) In συμπλοκῇ casuum, quae efficitur conjunctionibus, quas vocant συνδέσμονας συμπλεκτικούς, διαλεκτικούς, ἀθροιστικούς, recta forma usurpatur. Quales oppositiones eodem semper casu proferri, docet Apollon. synt. p. 216 sq., veluti II, 144. 145. κοῦτε τι τήνος ἐμὶν ἐπεμύφρατο — οὐτ' ἐγὼ αὖ τήνω, IX, 31. 32. τέτιξ μὲν τέτιγι φίλος — ἐμὶν δ' ἅ Μῶσαι καὶ ὤδα. V, 68. 69. τὸ δ' ὠγαθέ μῆτ' ἐμὲ Μόρσων ἐν χάριτι κρίνης, μῆτ' ὦν τὴ γὰ τοῦτον ὀνάσης. — Si non συμπλοκῇ, tamen relatio quaedam (τὸ πρὸς τι λαμβάνεσθαι Apollon. d. pron. p. 50.) exstat: IX, 34. 35. οὔτε μελίσσας ἀνθεα, ὅσον ἐμὶν Μῶσαι φίλαι. XII, 3—8 ὅσον ἕαρ χειμῶνος, ὅσον μῆλον βραβύλοιο ἥδιον — τόσσον ἐμ' εὐφρηνας σὺ φανείς. XXVII, 2. μᾶλλον ἐμ' ἅδ' Ἑλένα τὸν βωκόλον ἐσι φιλεῦσα. Conf. Wuestem. ad v. 1., nisi praefers Hermannii correctionem. V. s. XIII, 1—5. Οὐχ ἄμῖν τὸν Ἐρωτα μόνους ἔτεχ' — οὐχ ἄμῖν τὰ κατὰ πρῶτοις κατὰ φαίνεται ἡμεῖς — ἀλλὰ καὶ ἀμφιτρούωνος — νύξ — ἦρατο κτέ. — Denique propter oppositionem poeta scripsisse videtur: XIV, 21. ἅ δ' οὐδὲν παρεόντος ἐμεῦ et, quod antithesis deest, III, 28. ἐγγὼν πρᾶν ὅκα μὲν μεριμαμένο, εἰ κτλ.

Pronomen orthotonon ad subjectum ejusdem sententiae nusquam fertur, sed ad subjectum enuntiationis primariae relatum reperimus V, 148 φλαξῶ τὴ πρὶν ἢ γ' ἐμὲ καλλιερῆσαι κτέ, quare cum Zieglero et Ameisio fortasse legendum est XXV, 215. εἰ μιν ἐσαθρήσαιμι πάρος γ' ἐμὲ κείνον ἰδέσθαι pro πάρος τί με κτέ (Meinek. Ahrens.) VIII, 13. καὶ τίνα θησέμεσθ', οἷς ἄμῖν ἄρκιος εἶη; Similibus vero locis etiam pron. enclit. usurpatur.

Sed haud pauci loci restant, in quibus nulla alia orthotonesis causa nisi metri ratio vel poetae voluntas intercessisse videtur. XII, 19. εἰ γὰρ — ἀγγείλειεν ἐμοὶ τις κτέ. XXVII, 43. δεῖξον ἐμοὶ σέθεν ἄλσος. Ib. v. 57. ἀμπερόνην ποιήσας ἐμοὶ ῥάκος, ubi Hermannii correctio ἀμπερόνην ποιήσας ἐμᾶν ῥάκος praeferenda videtur. III, 12. θᾶσαι μὰν θυμαλγῆς ἐμὶν ἄχος, ubi Kiessl. Wuestem. Ahrens. vulgatam lectionem ἐμὸν ἄχος recte restituisse videntur. Ib. v. 49. ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἀτροπον ἔπνον ἰατών, nisi forte Gaisf. bene monuit, ἐμὶν pro ἐμὶν δοκεῖ h. l. positum esse. V, 126. ζεῖτω χά Σοβαρῆτις ἐμὶν μέλι Schol. ἐμὶν ἀντὶ τοῦ χάριν ἐμοῦ. VI, 36. κατὰ δ' ἐμὶν ἅ μία κόρα (δέ μοι). IX, 14. οὐτῶ Δάφνης ἄεισεν ἐμὶν. VII, 145. παρὰ πλευρῆσι δὲ μᾶλα δαυιλέως ἄμῖν ἐκυλίνθητο. Ib. v. 135. πολλαὶ δ' ἄμῖν ὑπερθε — δονέοντο αἴγειροι. XV, 68. ἀπριξ' ἔχεν Εὐνόα ἀμῶν, ubi Valcken. ut ib. v. 94. ὃς ἀμῶν καρτερὸς εἶη commendat ἀμέων, quod legimus VIII, 25. τίς ἐπάκοος ἔσσειται ἀμέων. Sed si corrigere vellemus, his tribus locis ἄμεων (ἀμῶν) scriberemus. Conf. Skrzeczka in Jahn. N. Jahrb. a. 1832. p. 541. sqq. Lehrs. l. c. p. 103.

Contra inclinatae formae reperiuntur, ubi orthotonumena melius convenire videntur. Ὑπὲρ μὲν XI, 68. sub 1. b. jam commemoratum est. II, 95. εἰ δ' ἄγε Θεστυλί μοι χαλεπᾶς νόσω εὐρέ τι μᾶχος, ubi quum vocativus praecedat, recta forma est legitima. Etiam in oppositione pronominis ἐγκλίμα extat, εἰ γοῦν ἐκτός τοῦ συνδέσμου γένοιτο ἢ ἀντιωνμία: II, 114. 115. ἢ ῥά με Σιμαίθα τόσον ἐφθασας, ὅσον ἐγὼ θῆν Πρᾶν — ἐφθάζα Φιλίνον. XVII, 66. 67. τίους δὲ με τόσον ὅσονπερ Δᾶλον ἐτίμασεν — Φοῖβος. Conf. Lehrs. l. c. p. 112 et 121 f. Propter pronomen epitagmaticon ἀντίος adjectum formam rectam exspectamus (Lehrs. l. c. p. 112. 2. a.) VIII, 85. αἰ δὲ τι λῆς με καὶ αὐτὸν ἄμ' αἰπολέοντα διδάξαι, nisi vero καὶ interjectum illam legem sustulit, ut fieri solet pronomine personali postposito: XVI, 19. ἀντὶ μοί

τι γένοιτο. Exempla vero, quae regulae sub I, c. prolatae adversantur, omittam, quia ipsam regulam subsecivam esse inter omnes constat.

Usus pronominis in oratione colligata.

Ellendt. lex. Soph. p. 480. causas exposuit, quibus usus nominativi pronominis legitimus nititur. Sed aliae quaedam addendae videntur. Etenim pronomen non supervacaneum est, ubi cum conjunctione καί vel coaluit (vide sub crasi), vel conjungendum est, veluti V, 114. καί γάρ ἐγὼ μισέω κανθάρος verte: immo ego quoque, male Ameis.: etenim ego. VII, 37. καί γάρ ἐγὼ Μοισᾶν καταρῶν στόμα i. e. nam ego quoque. XXII, 221. ὑμῖν δ' αὖ καί ἐγὼ — μειλίγματα φέρω. XXVII, 22. εἷς καί ἐγὼ πολλῶν μνηστῆρ τεὸς ἐνθάδ' ἰκάνω. Deinde non adjectivo tantum, ut Ellendt. docet, sed etiam substantivo apposito pronomen firmatur: I, 116. ὁ βωκόλος ὑμῖν ἐγὼ Δάφνης κτέ. Ib. v. 120. Δάφνης ἐγὼν ὄδε τῆνος ὁ τὰς βόας ὄδε νομεύων. Conf. Ameis. ad I. — Uno loco ἐγὼν affirmationis vim habet: XV, 60. Γοργώ. ἐξ ἀλλὰς ὧ μῦτερ; Γραῖς. ἐγὼν, ὧ τέκνα (Schol. ἐξήλθον δηλονότι).

2) Nonnunquam vero pronomen omitti poterat. II, 28. ὡς τοῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω, κτέ. Ib. v. 54. ἀγὼ γῶν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω. V, 83. καί καλὸν αὐτῷ Κρίον ἐγὼ βόσκω. Ib. v. 146. αὐριον ὑμῖε Πᾶσας ἐγὼ λουσῶ. XVII, 135. χαῖρε ἀναξ Πιολεμαῖε· σέθεν δ' ἐγὼ ἴσα καί ἄλλων Μνάσομαι ἡμιθέων. XXV, 235. τῷ δ' ἐγὼ ἄλλον οἰσὶν ἀπὸ νευρῆς προτάλλον. XXVII, 54. τῆ Παφία πράτιστον ἐγὼ τόδε δᾶρον ὀπάξω. — III, 22. τὸν τοι ἐγὼν, Ἀμαρῆλλὲ φίλα, κισσοῖο φυλάσσω. XXI, 56. ἡρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼν ἐκ τῶγκίστρω ἀπέλωσα. XXV, 262. τὸν μὲν ἐγὼν ὀδύνησι παραφρονέοντι βασιλείαις Νωσάμενος — ἐφλασα. — Tum ut pronomen epitagmaticon IV, 60. VIII, 7. IX, 25. XV, 57. XXV, 209. XXVI, 30. pronomine ἐγὼ caret, ita hoc abesse potuit: VI, 25. ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλιν οὐ ποθόρημι. XXII, 153. αὐτὸς ἐγὼ τὰδ' εἶπα. XI, 50. αἱ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασσιώτερος ἦμεν.

3) Pronomen praeter necessitatem interdum iteratur. VIII, 53. μή μοι γὰρ Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα εἶη ἔχειν. XI, 22. 23. φοιτῆς δ' αὐθ' οὕτως δικά γλυκὺς ἕπνος ἔκη με, οἶχη δ' εὐθύς ἰοῖσ' ὄκα γλυκὺς ἕπνος ἀνῆ με. XXIII, 39. 40. λῦσον τῷ σχολίῳ με — καὶ κρύψον με, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον. Ib. v. 43. χῶμα δέ μοι κοίλανον, ὃ μεν κρήφει τὸν ἔρωτα.

4) Genitivus pronominis pers. encliticus pro pronomine possessivo usurpatur.

a) Pronomen articulum antegreditur: II, 69. φράξέ με τὸν ἔρωθ' κτέ, in versu intercalari (v. s.) V, 4. οὐκ ἐσορήτε τὸν μὲν τὰν σύριγγα πρώαν κλέψαντα Κομάταν. XV, 31. δύστανε, τί μὲν τὸ χιτώνιον ἄρδεις; Ib. v. 69. δίχα μὲν τὸ θερίστριον ἤδη ἐσχισται. XXX, 20. σὺ μὲν τὸν ἀνδρ' ἐτυπας; Ib. v. 24. ὄμνημί σοι — ταῦτά μὲν τὰ δέσμα. — Pronomen vero se junctum est ab articulo: V, 109. μή μὲν λωβάσσηθε τὰς ἀμπέλος. XX, 5. μή τὸ γέ μὲν κύσσης τὸ καλὸν στόμα. XXIII, 43. ὃ μὲν κρήφει τὸν ἔρωτα.

b) Pronomen post substantivum collocatum est: VIII, 15. ἐπεὶ χαλεπὸς δ' ὁ πατήρ μὲν. Ib. v. 63. φεῖδεν λίκε τῶν τοκάδων μὲν. XV, 71. φυλάσσω τῶμπέχρονόν μὲν. XXVII, 5. τὸ στόμα μὲν πλύνω. Genitivus a substantivo separatus est: VII, 119. ἐπεὶ τὸν ξεῖνόν ὁ δύσμορος οὐκ ἐλεεῖ μὲν i. e. quoniam infelix vir hospitem meum non miseratur. XI, 70. τὼς πόδας ἀμφοτέρως μὲν.

c) Men articulo et substantivo interjectum est: V, 2. τὸ μὲν νάκος ἐχθρὸς ἐκλειπεν.

d) Denique articulus abest (Ameis. de art. usu Progr. 1846. hos locos omisit), vel praeposito pronomine II, 55. τί μὲν μέλαν ἐκ χροὸς αἶμα — πέπνωκας, ib. v. 82. ὡς μὲν περὶ θυμὸς ἰάφθη, ib. v. 88, καὶ μὲν χρῶς μὲν κτέ, XXX, 32. καὶ μὲν σίναζε κρατήρ — vel postposito II, 107. ἰδρῶς μὲν κοχέδεσκεν, III, 37. ἄλλεται ὀφθαλμὸς μὲν.

Recta forma pro pronomine possessivo poeta nusquam usus est, nam XVI, 73. ὃς ἐμοῦ (rectius ἐμεῦ) κεχρήσετ' ἀοιδοῦ Ziegler. et Ameis. jure scripserunt (vide sub ἐμεῦ) et carmen trigesimum, in quo v. 38. τέμνε — ταῦτ' ἐμοῦ τὰ χεῖλη legitur, non Theocriteum est.

5) Nonnullis locis dativus, species dativi commodi, genitivi vice fungitur. X, 14. τοίγαρ τὰ πρὸ θυρῶν μοι ἀπὸ σπόρου ἄσκαλα πάντα (multi codd. μεν), Ameis. recte vertit: quae ante foras meas sunt. XXIII, 43. χῶμα δέ μοι κοίλανον (pauci codd. μεν), ubi vertere possumus, tumulum meum excava. Quibus adderemus III, 1. ταὶ δέ μοι αἶγες βόσκονται, XX, 27. ἐκ στομάτων δέ Ἐρριέ μοι φωνά et ib. 28. ἀδὸν δέ μοι τὸ μέλισμα, nisi hi dativi omnes iis potius adnumerandi essent, quos dicunt dativos commodi, cuius species itidem est:

6) Dativus ethicus, qui plerumque encliticus est. II, 1. πᾶ μοι ταὶ δαφναι; XV, 55. ὠνάθη μεγάλη, οὐτὸ μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδον. XXIII, 45. καλὸς δέ μοι ὄλεθ' εἰταῖρος. XXVII, 50. τί μοι ἔτρεμες; Dativus pluralis exstat II, 35. ταὶ κύνες ἄμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρόνται. XV, 76. φλίβεται Ἐνόα ἄμιν. Sed saepissime hic dativus, praesertim qui ad verba motionis attectus est, a dativo commodi vel incommodi vix discernitur. II, 4. ὅς μοι δωδεκαταῖος ἄφ' ὧ τάλας οὐδέποχ' ἔκει. Ib. v. 145. ἀλλ' ἦνδ' ἐμοὶ ἄτε Φιλίστας μάτηρ. Ib. v. 66. ἦνδ' ἄ τῶν βούλοιο καταφόρος ἄμιν Ἀναξίω. Ib. v. 155. ἦ γάρ μοι καὶ τρεῖς καὶ τετράκις ἄλλοχ' ἐφροίτη. V, 126. ῥέτω γὰρ Συβαρίτις ἐμὴν μέλι. VII, 118. βάλλετέ μοι τόξοισι τὸν ἱμερόεντα Φίλιον. Ib. v. 135. πολλαὶ δ' ἄμιν — δοτέοντο αἰγίροι. Ib. v. 145. παρὰ πλευρῆσι δέ μᾶλα Λαφίλωσ ἄμιν ἐκλίνδετο. IX, 10. τὰς μοι ἀπάσας Αἴψ — εἰτραξεν. Omissis aliis exemplis, quum quaestio nimis lubrica sit, transeamus

7) ad numerorum enallagen.

a) Pluralis numerus in singularis locum successit. XIV, 48. ἄμμες δ' οὔτε λόγῳ τινὸς ἄξιου, ubi Aeschines se ipsum dicit. XVI, 4. ἄμμες δὲ βρότοι κτε, sin aliter poeta de se uno loquitur, non item de poetis in universum. In idyllio autem secundo, γ. 158. ἀμῶν δὲ λέλασται, v. 14. καὶ ἐς ἔλος ἄμιν ὀπάδη et v. 66. ἦνδ' ἄ τῶν βούλοιο καταφόρος ἄμιν Ἀναξίω, Sinaetham de Thestyli serva simul cogitavisse, parum credibile est. quamquam v. 35. Θέστιλι, ταὶ κύνες ἄμιν — ὠρόνται eam alloquitur; similibus enim locis singulari utitur numero, ut v. 65. ἐκ τίνος ἄρξομαι; τίς μοι κακὸν ἀγαγε τοῦτο; XV, 17. κῆνθε φέρον ἄλας ἄμιν, Praxinoa dicit: et rediit mihi salem afferens. XXVII, 17. μόνον Ἀρτεμις ἄμιν ἀρήγοι i. e. modo Artemis mihi opituletur. XXVIII, 3. θαρσεῦσ' ἄμιν ἠμάρτη i. e. confidens me (poetam) sequere. I, 102. ἦδη γὰρ φράσσει πάνθ' ἄλιον ἄμμι δεδύκειν i. e. etenim jam vides, omnem solem mihi occidisse (conf. Wuestem.). V, 106. χάμιν ἐντὶ κύνων φιλοποίμμιος, Lacon dicit: ego quoque canem possideo. XIV, 27. χάμιν τοῦτο δὲ ὠτὸς ἐγεντό ποχ'. — Ὁ μὲν ἐξήταξα κτε idque mihi — ad aures pervenit, non tamen exploravi. XI, 42. ἀλλ' ἀφίκεν τὸ ποχ' ἀμέ Polyphemus canit. — Sed I, 15. οὐ θέμις, ὧ ποιμάν, τὸ μεσαμβρινὸν οὐ θέμις ἄμιν Συρίσθεν, sententiam ad omnes caprarios pertinere puto. Neque magis X, 38. ἦ καλὰς ἄμμι ποιῶν ἐλελήθη βῶκος ἀοιδὰς huc retulerim.

b) Pluralis numerus etiam reperitur, ubi de duobus tantum hominibus agitur. V, 67. ἄμμες (Lacon et Comatas) γὰρ ἐρίσδομες, ὄστις κιλ. VIII, 25. ἀλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπίτακος ἐσσεια ἀμέων (Daphnidis et Menalcae). In idyllio decimo quinto Praxinoa de se et Gorgone amica his locis loquitur: v. 68. ἀπριξ' ἔχεν Ἐνόα ἀμῶν. v. 94. μὴ φήη — ὅς ἀμῶν καρτιρὸς εἶη, v. 59. ὄσος δ' ὄχλος ἄμιν ἐπιρρεῖ, v. 76. φλίβεται Ἐνόα ἄμιν et v. 75. ἄμμε περιστέλλων. II, 35. Θέστιλι, ταὶ κύνες ἄμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρόνται. V, 25. καὶ πῶς, ὧ κινάδεῦ, τάδε γ' ἐσσεια ἐξ ἴσων ἄμιν; (Laconi et Comatae). XXII, 170. ἄμφω δ' ἄμιν ἀνεψιῶ ἐκ πατρὸς ἐστόν, quamquam poeta ibidem v. 166. et 175. duali numero utitur. VII, 2. σὸν καὶ τρίτος ἄμιν Ἀμύντας. VIII, 13. καὶ τίνα θησεύμεσθ', ὅστις ἄμιν ἄρμιος εἶη; (Menalcae et Daphnidi). Denique V, 61. ἀλλὰ τίς ἄμμε Τίς κρινεῖ; (Laconem et Comatam) et VIII, 25. XV, 75. v. s. Et fuisse, qui ἄμμε Homericum dualem numerum haberent, Grammaticorum loci apud Ahrenesium I. p. 125. A. 6. testantur, sed II, I, 59. ἄμμε aperte i. q. ἡμᾶς est, ut apud Theocritum XXI, 2. codicibus utique καμμεγ exhibentibus. Ubi vero lectio non vacillat, ἄμμε aq. Theocritum duali est notione.

8) De pronominis ellipsi disputare non vacat, quum quaestio sit longior et difficilior, quam quae in ipsa dissertationis calce absolvi possit.

²Ἐγωγε equidem. De differentia pronominum ἐγώ et ἔγωγε Apollon. d. pron. p. 61. sq. disputat. XVI, 106. ἀκλιτος μὲν ἔγωγε μένοιμι κεν. XI, 25. ἠράσθη μὲν ἔγωγε τεοῦς, κόρα (ἔγωγα Ben. V. Vat. A. Mediol. 2.), ubi plurimi editores et veteres et recentiores ἔγωγα receperunt, hoc idem Brunckio etiam XVI, 106. faciente. Sed vereor, ne vox ἔγωγα non ferenda sit. Auctae enim formae Doricae ἐγώνγα et ἐγώνη sonant, accentu non mutato (conf. Ahrens. II, p. 248.) et syllabam paragogicam γ̄ε in γ̄α mutata nusquam reperimus, contra Doricum τύγε X, 34. exstat. Nam in τύγα, pro quo apud Theocritum quidem (V, 69. 71. et fortasse I, 148.) Gaisf., Meinek., Ziegler. et Ameis. τύ γα recte scripsisse videntur, quum γά ad totam sententiam potius quam ad solum pronomen referendum sit*), particulam inesse Lehrs. quaestt. epp. p. 132. sq. docuit. Similiterque accentu dilucide demonstratur, formas ἐγώνγα, ἐμίνγα Sophr. 53. et αὐτόγα XI, 60. sin aliter Ziegler. et Ameis. hanc lectionem pro αὐτόγα jure receperunt, ortas esse appositione. Conf. Ahrens. II. p. 256.

*) Viros doctos τί γα edidisse, quod scriptionem Klotzii ad Devarium vol. II. p. 298. probarent, parum probabile est, quum τύγε X, 34. et σύγε XXVII, 14. (Herm. στέγε) legamus.